

ΣΥΛΛΟΓΗ
ΑΡΧΑΙΩΝ ΕΠΙΓΡΑΦΩΝ ΑΝΕΥΡΕΘΕΙΣΩΝ
ΕΝ ΤΡΑΙΑΝΗ ΑΥΓΟΥΣΤΗ, ΝΥΝ ΣΤΑΡΑ ΖΑΓΟΡΑ
ΚΑΙ ΠΕΡΙ ΑΥΤΗΝ

Ἡ πόλις Τραϊανὴ Αὐγοῦστα, νῦν Στάρα Ζαγόρα (=παλαιὰ Ζαγορὰ) κεῖται βορειοανατολικῶς τῆς Φιλίππουπόλεως ὑπὸ τὰς ὄψεις τοῦ Μέσου ὄρους (Ἀνθαίμου) ἀπέχουσα διὰ τῆς σιδηροδρομικῆς γραμμῆς τῆς μὲν Φιλίππουπόλεως 106 χιλιόμετρα, τοῦ δὲ δυτικῶς αὐτῆς κειμένου Τσιράν¹⁾, οὐτινος οὐ μακρὰν ἔχει τὸ τοῦ Ἀγχάλιον ἐμπορίου Πίζου, 46 χιλιόμετρα. Ἡ Τραϊανὴ Αὐγοῦστα ἐνεκα τῆς γεωγραφικῆς τῆς θέσεως καὶ τῆς εὐφοροτάτης πεδιάδος τῆς πεδοματίας κατὰ τὴν ἀρχαιότητα καὶ τὸν μεσσηνικὸν σπουδαῖον προσώπων, ὡς καὶ ἄλλα κέντρον ἐμπορίου καὶ ἀποπλοίου, οὕτως ἐπέειν τῆς Θρακίης κατὰ τὸν κατεχομένον ἀπὸ βορρᾶ διὰ τὸν κεντρικὸν τοῦ Αἴμου διασπαστὸν ἐκδρομῶν. Ἐπὶ τῆς ἐν Θράκῃ ρωμαιοκρατίας διεσταυροῦτο τὰς μετὰ τὴν ἀπὸ Φιλίππουπόλεως εἰς Καβύλην καὶ Ἀγχάλιον ἄγουσα στρατιωτικὴ ὁδὸς μετὰ τῆς ἀπὸ Ἀδριανουπόλεως διὰ τοῦ Αἴμου εἰς τὴν Νικοπολιν πρὸς Ἴστρου καὶ ἐκεῖθεν πρὸς αὐτὸν τὸν Ἴστρου ἀγούσης.

Ἡ πόλις παλαιότερον ἐκαλεῖτο Βερόη ἢ Βέροια. Ἐκ τῆς τοῦ ὀνόματός της καὶ τοῦ ἐπὶ ῥωμαιοκρατίας τελείως ἑλληνικοῦ της χαρακτήρος εικάζεται ὅτι ἰδρῦθη ἐπὶ μακεδονοκρατίας (ἐπὶ Ἀντιπάτρου ἢ Λυσιμάχου) ὑπὸ Ἑλλήνων ἀποίκων ἐπὶ θρακικοῦ συνοικισμοῦ ὀνομαζομένου κατὰ τινα ἐπιγραφὴν "Ερογισσα". Κατὰ πᾶσαν δὲ πιθανότητα αὕτη εἶναι ἢ ὑἱὸς τε τοῦ Δηιοσθένους καὶ Λίσχινου μνημονευομένη μετ' ἄλλων ἐν τῷ ἐσωτερικῷ τῆς Θράκης πολισμάτων ὑπ' ἄλλην κατάληξιν "Ερογι-

1) Τὰς ἐν τῷ Τσιράν, ὡς πλησιεστέρας εἰς τὴν Τραϊανὴν ἢ εἰς τὴν Φιλίππουπόλιν καὶ ἐν τῇ περιφερείᾳ αὐτοῦ εὐρεθείσας ἐπιγραφὰς περιλαμβάνομεν πλὴν τῶν τοῦ ἐμπορίου Πίζου ἐν τῇ προκειμένῃ συλλογῇ. Οὕτω αἱ ἐν τῇ συλλογῇ τῶν τῆς Φιλίππουπόλεως ἐπιγραφῶν ἀναγραφεῖσαι ὑπὸ τοῖς ἀριθμοῖς 8, 32, 44 καὶ 45 ἐπιγραφαὶ δεόν νὰ καταταχθῶσιν εἰς τὰς τῆς Τραϊανῆς Αὐγοῦστης.

2) Ἴδε κατωτέρω ἐπιγρ. ὑπ' ἀριθ. 1.

σ κ η, ¹⁾ ἦν τινες τοποθετοῦσιν ἐπὶ τῶν ὄρεων τῆς Στραντζης²⁾ πολλῶ νοτιοανατολικώτερον.

Ὁ αὐτοκράτωρ Τραϊνὸς (98—117), ὅστις εἶπερ τις καὶ ἄλλος διεκρίθη διὰ τὰς βιωφελεῖς οἰκοδομὰς καὶ τὰ δημόσια ἔργα, ἅτινα κατέσπειρεν ἀν' ὅλην τὴν Ρωμαϊκὴν Αὐτοκρατορίαν, ἀνέκτισεν ἢ ὠχύρωσε τὴν Βερόνην ἀρχομένου τοῦ δευτέρου αἰῶνος, ὅτε διέτριβεν ἐν Θράκῃ πολεμῶν κατὰ τῶν Λακῶν. Τότε ὠχύρωσε καὶ τὰς πόλεις Ἀγγιάλον, Φιλιππούπολιν καὶ Σερδικίην, αἵτινες ἔλαβον τὸ ὄνομα Ο ὕ λ π ί α ι καὶ ἔκτισε τὴν παρὰ ταῖς Φερραῖς καὶ οὐ μακρὰν τοῦ Ἐβρου ἐπὶ τῆς Ἐγνατίας ὁδοῦ Τραϊανούπολιν. Ἡ Βερόνη μετωνομάσθη πρὸς τιμὴν τοῦ αὐτοκράτορος Τ ρ α ῖ ν ῆ Α ὕ γ ο ὕ σ τ α, πάντως πρὸς διάκρισιν τῆς προκτισθείσης Τραϊανουπόλεως, ἀλλὰ τὸ ὄνομα τοῦτο δὲν ἠδυνήθη νὰ ἐπικρατήσῃ ἐπανελθόντος ὀριστικῶς κατὰ τὸ δεύτερον ἡμῶν τοῦ τετάρτου αἰῶνος τοῦ προτέρου τῆς ὀνόματος. Οἱ κάτοικοί τῆς ὀνομάζοντο Τ ρ α ῖ ν ε ῖ ς, οἱ δὲ τῆς Τραϊανουπόλεως Τ ρ α ῖ α ν ο (ν) π ο λ ῖ τ α ι.

Ἡ Τραϊνὴ Αὐγοῦστα τὰς ἀρχαίας ἀναστάθη μεγάλως ἐρχομένη ὡς πρὸς τὴν λαμπρότητα δευτέρου μετὰ τὴν Φιλιππούπολιν ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ Θράκης. Κατοικεῖτο ὑπὸ Ἑλλήνων ἀπὸ τῶν ἐπισημομένων Θρακῶν διοικουμένη κατὰ τὸ Ἑλληνικὸν σύστημα ἐπὶ τῆς πόλεως καὶ δήμου καὶ τῶν ἄλλων ἀρχῶν, ὅσπερ πᾶσαι αἱ ἐπὶ οὐρανοκρατίας Ἑλληνικαὶ αὐτονομαί πόλεις. Τὰ πάντα ἐν αὐτῇ ἦσαν Ἑλληνικά· ὠκυπέδα, ἐπισημοκεία, ἦθη καὶ ἔθνη. Ἐκοπτε νομίσματα κατὰ τὸν ῥυθμὸν καὶ τὸν αἰῶνα, ἐξ ὧν σφύζονται τῶν αὐτοκρατόρων Μάρκου Αὐρηλίου, Φαυστίου νεωτέρας, Λουκίου Οὐέρου, Κομμόδου, Κρισπίνης, Σεπτιμίου Σεβαστοῦ, Ιουλίης Δόμνης, Καρακάλλα, Πλαντίλης, Γέτα, Ἡλιογαβάλου, Οὐαλεριανοῦ πατρὸς καὶ Γαλιηνοῦ. Τύπος αὐτῶν εἶναι ὁ συνήθης τῶν αὐτοκρατορικῶν νομισμάτων, φερόντων ἐν μὲν τῇ ὄψει τὴν κεφαλὴν ἢ τὴν προτομὴν τοῦ αὐτοκράτορος μετὰ τοῦ ὀνόματός του, πλὴν ἐνὸς φέροντος κεφαλὴν Σεράπιος μετὰ πῖλου, ἐν δὲ τῇ ὀπισθίᾳ πλευρᾷ ἑλληνικοὺς θεοὺς κατὰ διαφόρους παραστάσεις ἢ ἀγάλματα αὐτῶν ἢ σύμβολα ἢ ναοὺς ἢ ἄλλας παραστάσεις μετὰ τῆς ἐπι-

1) Δημοσθένους περὶ στεφάνου, 27 «ταῦτα τὰ χωρία—τὸ Σέριον καὶ τὸ Μυρτηνὸν καὶ τὴν Ἐργίσκη»· Αἰσχίνου, κατὰ Κτησιφῶντος, 82, «οὗτός ἐστιν ὁ ἐξευρῶν Σέρριον τεῖχος καὶ Δορίσκον καὶ Ἐργίσκη». Ὁ Ἀρποκρατίων μνημονεύων ἐν τῇ λέξει τὸ πόλισμα, λέγει ὅτι τοῦτο οὕτως ὀνομάσται ἀπὸ Ἐργίσκου τοῦ Ποσειδῶνος καὶ Ἀβης νέμφης, δὲν ὀρίζει ὁμοίως τὴν τοποθεσίαν αὐτοῦ.

2) Pape Wörterbuch ἐν τῇ λ.— Ἴδε καὶ Σ. Σακελλαριάδου, Πόλεις καὶ Θέσμαι Θράκης, Ἀθήναι 1929, σελ. 162, ἐν τῇ λ. Ἐργίσκη.

γραφῆς ΑΥΓΟΥΣΤΗΣ ΤΡΑΙΑΝΗΣ καὶ τοῦ ὀνόματος ἐνίοτε τοῦ ἡγεμονεύοντος ἀντιστρατήγου τῆς ἐπαρχίας Θράκης. Πλεῖστα τῶν νομισμάτων, πάντων ὀρειχαλκίνων, κέκτηται τὸ ἐν Στάρα Ζαγόρα μικρὸν μουσεῖον, τὸ τῆς Φιλιππουπόλεως καὶ τὸ ἐθνικὸν Σοφίας¹⁾.

Ἡ Τραϊανὴ Αὐγούστα μετὰ τὴν παρ' αὐτῆ Πύρρου νίκην καὶ ἀποχώρησιν τοῦ αὐτοκράτορος Δεκίου εἰς Μοισίαν (251) κατελήφθη καὶ ἐδηλώθη ὑπὸ τῶν Γότθων²⁾. Ἀναλαμβάνει ὅμως ἐν βραχεὶ τὴν προτέραν τῆς ἀκμῆν, ὑπὸ τὸ παλαιὸν τῆς ὅμως πλέον ὄνομα, διότι κατὰ τὴν γενομένην φθίνοντος τοῦ τρίτου αἰῶνος ὑπὸ τοῦ Διοκλητιανοῦ διοικητικὴν μεταρρυθμίσειν περιληφθεῖσα ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ Θράκης ὀνομάζεται μετὰ τῆς Φιλιππουπόλεως Βέρροια λαμπρά³⁾. Κατὰ τὴν δευτέραν τῶν Γότθων εἰς τὴν Θράκην ἐπιδρομὴν, καθ' ἣν ἠττήθησαν κατὰ κράτος οἱ Ῥωμαῖοι παρὰ τῇ Ἀδριανουπόλει (378), ἔπαθε, διότι οἱ Γότθοι τὸ στρατόπεδόν των εἶχον περὶ αὐτήν⁴⁾. Ὁ Χριστιανισμὸς εἰς τὴν Βερόην, ὡς καὶ εἰς ὅλην τὴν Θράκην, εἰσήχθη προΐμως. Κατὰ τὴν ἐν Σεβδικῇ σύνοδον (356) μνημονεύεται ὁ Βερόης ἐπίσκοπος καὶ αὐτὸς τὸ 350 ὁ ἄριστος Δημόφιλος γενόμενος καὶ πατριάρχης. Μετὰ τὸν πέμπτον αἰῶνα ἐπίσκοποι Βερόης ἐν ταῖς ἐκκλησιαστικαῖς πράξεσι δὲν μνημονεύονται⁵⁾. Ὡς φαίνεται μετὰ τῆς εἰσαγωγῆς τοῦ Χριστιανισμοῦ εἰς τὴν Τραϊανὴν ἐπεκράτησεν ἐπαναχθὲν καὶ τὸ παλαιὸν αὐτῆς ὄνομα Βερόνη κατὰ τὸ 587 προσβαλόντες αὐτὴν οἱ Ἀβάροι ἀπεκρούσθησαν⁶⁾ εἰς τὰ ἄκρα τῆς ἐπαρχίαισιν.

Μετὰ τὴν ἴδρυσιν τοῦ Βουλγαρικοῦ κράτους ἐκεῖθεν τοῦ Αἴμου ἐπὶ Κωνσταντίνου τοῦ Πρωγονάτου (368—385) ἡ Βερόη ἦτο μία τῶν ὀχυρωτάτων τῆς αὐτοκρατορίας μεθυστικῶν πόλεων καὶ προμαχῶν τοῦ Βυζαντίου κατὰ τῶν ἐπιδρομῶν. Κατὰ τὸ 784 ἡ αὐτοκράτειρα Εἰρήνη

1) Σειρὰν τῶν νομισμάτων τῆς Τραϊανῆς Αὐγούστης βλέπει τις ἐν τῇ Νομισματολογίᾳ τοῦ N. Mouchmow: Antischmitti monetii na Balcaaskia polonostrov (= ἰσχαῖα νομίσματα τῆς Βαλκανικῆς γερονήσου) Sophia, ἔτ. 1912.

Ὁ γεωγράφος Πτολεμαῖος Κλαύδιος, ἀκμάσας περὶ τὰ μέσα τοῦ δευτέρου αἰῶνος, δὲν μνημονεῖ ἐν ταῖς γεωγραφικαῖς τῶν τῆν πόλιν. Ἐν τῷ itinerarium Antonini αὐτῇ γράφεται Beroa, ἐν δὲ τῇ Tabula Peutingeriana—Berone.

2) J o r d a n i s, Getica, ἔκδ. Mommsen, σελ. 83—84.

3) M a r c e l l i n i, XXII, 4, 12. «Thracia quam Philippopolis et Beroea amplae civitates exornant».

4) T o ὀ α ὕ τ ο ὀ, XXXI, 9, 1. καὶ 11, 2.

5) Ὁ P a r t h e y ἐν ταῖς Notitiae graecae episcopatum ἀναφέρει ἐπίσκοπον Βερόης ἐκ τινῶν καταλόγων ἀγνώστου ἐποχῆς.

6) Θ ε ο φ υ λ ἄ κ τ ο υ, ἱστορ. II, 16, σελ. 102: «μενοῦν τὴν Βερόην προσηπτόντες (ὁ Βουσαῖς μετὰ τῶν Ἀβάρων)».

ἡ Ἀθηναία μετὰ τοῦ υἱοῦ της Κωνσταντίνου VI ἀκολουθουμένη ὑπὸ πολλῆς στρατιάς καὶ μουσικῶν ὀργάνων ἐπεσκέψατο τὴν πόλιν καὶ ἀνακτίσασα τὸ φρούριόν της μετωνόμασεν αὐτὴν Εἰρηνόπολιν¹⁾. Ἀλλὰ καὶ τοῦτο τὸ ὄνομά της ὡς τὸ ἡ Τραϊανὴ δὲν ἐπεκράτησεν. Ὁ αὐτοκράτωρ Νικηφόρος (802—811) μετόπισε καὶ εἰς αὐτὴν ὡς καὶ εἰς τὰς ἄλλας πρὸς τὴν Βουλγαρίαν μεθοριακὰς ὑπὸ τὸν Αἴμιον πόλεις πολλοὺς ἐκ τῆς Ἀσίας αἰρετικούς καὶ ἄλλους ἄλλοθεν, οἵτινες κατὰ τὴν ἐπιδρομὴν τοῦ Κρούμου (812) κατέλιπον ἐκ φόβου τὰς νέας τῶν ἐστίας καὶ ἀπῆλθον εἰς τὰ ἴδια²⁾.

Κατὰ τὸν δωδέκατον καὶ δέκατον τρίτον αἰῶνα συχνὸς περὶ τῆς Βερόης γίνεται λόγος. Οὗτω ὁ Ἄραψ γεωγράφος Ἰδρίσι μνημονεύει αὐτὴν ὡς ἀνθηρὰν καὶ ἐμπορικὴν πόλιν, κειμένην παρὰ τὰς νοτίας τοῦ Αἴμιου ὑπωρείας καὶ οὐ μακρὰν τοῦ Ἐβρου ποταμοῦ³⁾. Κατὰ τὸ 1196 ἀναφέρεται ῥητῶς μετὰ τῆς Φιλιππουπόλεως ἐν τοῖς παραχωρηθεῖσιν ὑπὸ τοῦ αὐτοκράτορος Ἀλεξίου III τοῖς Βενετοῖς προνομίοις⁴⁾. Κατὰ τὴν τελευταίαν εἰς τὴν αὐτοκρατορίαν τῶν Πέτριναίων ἐπιδρομὴν ὁ αὐτοκράτωρ Ἰωάννης Κομνηνὸς διεχείμασε περὶ αὐτὴν καὶ κατὰ τὸ ἔαρ τοῦ 1122 νικήσας κατὰ κράτος αὐτὴν ἐξέσωσε τῆς χώρας⁵⁾. Κατὰ τὴν τρίτην σταυροφορίαν (1189) οἱ σταυροφόροι ἐκ Φιλιππουπόλεως ὀρηθέντες κατέλαβον αὐτὴν τῶν αὐτοκράτορος μεταπετόντων ἐπιτοῦ Βιοῦ. Οἱ ἐπιδρομεῖς εὖρον ἐν αὐτῇ πόλιν καὶ κλεισίαν ἑστάν καὶ ἀπῆλθον κατακαύσαντες τὴν πόλιν⁶⁾. Τῷ 1190 ὁ αὐτοκράτωρ Ἰσαὰκ Ἄγγελος ἠττήθεις ὑπὸ τῶν Βουλγάρων παρὰ τὸ Αἴμα κατέφυγεν εἰς αὐτὴν. Ἐκτοτε, ὡς φαίνεται, περιήλθεν ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τῶν Βουλγάρων καὶ μνημονεύεται ἐν τινι χρυσοβούλλῳ τοῦ τσάρου Ἀσέν II δοθέντι τοῖς Ραγουσαίοις

1) Ζωναρά, XV, 82: «Ἀπελθοῦσα δὲ πρῶτον εἰς τὴν Βερόην ἀνφοκομήσατο τὸ ἐν αὐτῇ φρούριον καὶ Εἰρηνόπολιν ὀνόμασεν αὐτό».

2) Θεοφάνους χρονογρ. σελ. 772: «δραζάμενοι δὲ προφάσεως οἱ μέτοικοι τῶν ἐν Θράκῃ ὀχυρωμάτων... ἔφυγον ἐπανελθόντες εἰς τὰ ἴδια. Τότε καὶ Ἀγκάλιον καὶ Βέροϊαν ἀφέντες χριστιανοὶ ἔφυγον μηδενὸς διώκοντος...».

3) Jirsek - Argrow, Ὁ ἱστορικὸν Βουλγαρίας, 1899, Βουλγαριστί, σελ. 164 καὶ ἐν τῇ σημειώσει 14. Παρὰ τῷ Tomashek: Zur Kunde der Haemus-halbinsel, 2, 43, «Féroï, eine grosse und in jeder Hinsicht blühende Stadt, ein Centrum des Verkehrs und Handels κτλ.».

4) Tafel und Thomas, Urkunden zur Handels- und Staatsgeschichte der Republik Venedig, I, 269.

5) Κιναμάου, ἱστοριῶν I, 3. «χειμῶνος ἐπιλαβομένου ἐνταῦθα πού περὶ πόλιν Βερόην διεχείμαζεν».

6) Ansberti, ἔκδ. Pangerle (Fontes rerum Austr. scriptores V), σελ. 31, 33, 47. «Veroi καὶ Verois-civitas opulentissima».

ἐμπόροις¹⁾. Ἐπὶ τῆς τετάρτης σταυροφορίας τῶν Ἑλλήνων τῆς Θράκης συμμαχούντων ὅτε μὲν μετὰ τῶν Φράγκων, ὅτε δὲ μετὰ τῶν Βουλγάρων ἢ Βερόν ὑπέστη πολλά δεινά. Κατὰ τὸ 1206 ὁ διάδοχος τοῦ Βαλδουίνου Λατίνος αὐτοκράτωρ Ἑρρῖκος κατέλαβεν αὐτὴν τῶν κατοίκων τῆς ἐκφυγόντων καὶ ἐλεηλάτησε, κατὰ δὲ τὸ 1208 ἀψιμαχήσας παρ' αὐτῆ πρὸς τοὺς Βουλγάρους κατηρθύνθη ἐκεῖθεν πρὸς τὴν Φιλιππούπολιν, ἐν τῇ πεδιάδι τῆς ὁποίας ἐνίκησε κατὰ κράτος τοὺς Βουλγάρους ἀγομένους ὑπὸ τοῦ τσάρου τῶν Βορίλα, τοῦ διαδόχου τοῦ Καλογιάννη²⁾. Κατὰ τὸ 1255 Θεόδωρος ὁ Π Λάσκαρις κατέλαβεν αὐτὴν ἐξ ἐφόδου³⁾. Τελευταῖον μνημονεύεται ὑπὸ τοῦ Μανουὴλ Φιλῆ ἄδοντος τοῦς ἄθλους τοῦ Μιχαὴλ Γκλαβᾶ κατὰ τὸ 1305 ὑπὸ τὸ ὄνομα Β ε ρ ρ ῶ. Οἱ Τοῦρκοι κατέλαβον αὐτὴν συγχρόνως μετὰ τῆς Φιλιππουπόλεως κατὰ τὸ 1363 καὶ κατὰ τοὺς ἐμφυλίους πολέμους τῶν νιῶν τοῦ Βαγιαζίτ περὶ τὸ 1410 ἐξεδίωξαν τοὺς χριστιανούς κατοίκους τῆς εἰς τὰ πέριξ χωρία⁴⁾.

Ἀπὸ τοῦ δεκάτου ἐβδόμου αἰῶνος μετονομάσθη ἡ πόλις ὑπὸ τῶν Τούρκων Ἐ σ κ ι - Ζ α γ ρ ᾶ ἢ Ἐ σ κ ι - Ζ α γ ρ ᾶ (=παλαιὰ Ζαγορά), ὄνομα ἀπαντῶν ἤδη παρὰ τῷ Βυζαντινῷ Χαιρκαποδούκῃ⁵⁾, ὅπερ οἱ Βούλγαροι μετέφρασαν διὰ τοῦ Σ τ ᾶ ρ α Ζ α γ ρ ᾶ ἔργον τοῦ μεσοῦντος τοῦ παρελθόντος αἰῶνος ἀπόπειρα μετονομασθεῖς αὐτῆς εἰς Ζ ε λ ᾽ ε ῥ γ ι κ ᾶ⁶⁾. Ἐπιπλέον τῆς ἐπιγραφῆς, ἐκ τῆς ἐπιγραφῆς τοῦ Αἰμῶν κειμένης ἐπιγραφῆς ἀπὸ τῆς ἀνατολικῆς διόδου Σ ι δ ρ ῶ ᾶ ς, ἀπὸ ἀπείρου. Ἀπὸ τοῦ παρελθόντος αἰῶνος ἤρξατο συνοικιζομένη ὑπὸ Βουλγάρων καὶ τῶν Ἑλλήνων ἐμπόρων, ἀλλ' οἱ Τοῦρκοι ἐπλεονόμησαν. Κατὰ τὸ 1877 ἡ πόλις ἐπιρρολήθη ὀλοσχερῶς ὑπὸ τοῦ Σουλτανισμοῦ. Μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν τῆς χώρας ἤρξατο ἀνακτιζομένη καὶ συνοικιζομένη ἀπελθόντων τῶν Τούρκων εἰς τὴν Τουρκίαν καὶ σήμερον εἶναι πόλις ἐμπορικὴ καὶ βιομηχανικὴ ἀριθμοῦσα περὶ τὰς 30 χιλιάδας κατοίκων. Ἐπὶ τοῦ αὐτονομαχοῦ καθεστῶτος ὑπῆρχεν ἐν αὐτῇ καὶ μικρὰ Ἑλληνικὴ κοινότης δια-

1) Mikloschits, Monumenta Serbica, σελ. 3.

2) Villaharduin, la conquête de Constantinople, ἔκδ. Wailly, σελ. 267. Valensienne, histoire de l'empereur Henri, αὐτόθι σελ. 309.

3) Ἀ ρ ο π ο λ ῖ τ ο υ, χρονολογ. 56: «Εἰς τὴν Βερόν χωρεὶ κάκεισε δὲ ἀφικόμενος αὐτοβοεὶ τὸ φρούριον εἶλεν».

4) Jirecek-Argyrow, ἔνθα ἀνωτέρω, σελ. 166.

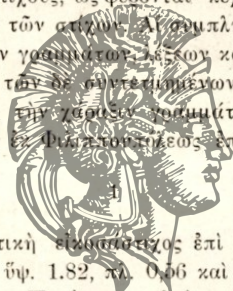
5) Χαλκωνδύλης, II, σελ. 101 «καὶ τὸ τῆς Ζαγορᾶς πεδῖον οὕτω καλούμενον ὑπὸ Ἀμουράτου κατοικήσθη».

6) Artilow. Βουλγαρικά ἔγγραφα, ὁμοστί, Ὀδησσός, ἔτ. 1845, σελ. 60, σημ. — Ἴδε καὶ Jirecek-Argyrow, ἔνθα ἀνωτέρω, σελ. 166, σημ. 23.

τηροῦσα Ἑλληνικὸν σχολεῖον. Ἐνεκα τῶν ἐπανειλημμένων καταστροφῶν, ἃς ἡ πόλις ἀνὰ τοὺς αἰῶνας ὑπέστη, τὰ εἰρηπια τῆς μὲν Τραϊανῆς Αὐγούστης εὐρίσκονται εἰς βάθος ἀπὸ τοῦ νῦν ἐδάφους 6—7 μέτρων, τῆς μεσαιωνικῆς Βερόης εἰς 4 καὶ τῆς Τουρκικῆς πόλεως εἰς 2—3 μέτρων¹⁾.

Ἡ νεωτέρα ἐκ τῶν ἐν τῇ συλλογῇ ἐπιγραφῶν προέρχεται μεμαρτυρημένος ἀπὸ τοῦ ἔκτου αἰῶνος φθίνοντος, ἡ δὲ παλαιότερα ἀπὸ τοῦ τρίτου π. χ. πιθανῶς. Αἱ πλείεσται προέρχονται ἀπὸ τοῦ δευτέρου καὶ τρίτου αἰῶνος, ὁπότε ἡ πόλις εἶχε φθάσει εἰς μεγάλην ἀκμὴν καὶ ἡ περὶ αὐτὴν Θράκη ἦτο ἤδη ἐξηλληνισμένη σχεδόν. Πλήν τινων, ἐν αἷς φέρονται ἱστορικὰ πρόσωπα, ὁ ἀκριβὴς προσδιορισμὸς τῶν λοιπῶν ἀδύνατος εἶναι καὶ ἰδίως τῶν ἐμμέτρων ἔνεκα τῆς ἐν αὐταῖς χρήσεως ἀρχαιοπρεπεστερας γλώσσης. Ἡ δὲ κατάταξις αὐτῶν ἐγένετο κατὰ τόπους, ἐν οἷς ἀνευρέθησαν λαμβανομένου ὡς κέντρου τῆς Βερόης—Τραϊανῆς Αὐγούστης—Στάρα-Ζαγόρας. Ἡ ἀναγραφή αὐτῶν ἐγένετο χάριν οἰκονομίας χώρου ἐν συνεχείᾳ καὶ οὐχὶ κατὰ στίχους, ὡς φέρονται κεχαραγμένοι, μνημονευόμενον μόνον τοῦ ἀριθμοῦ τῶν στίχων. Αἱ συμπληρώσεις τῶν μὲν τετριμμένων καὶ ἀποκεκομμένων γραμμάτων, λέξεων καὶ τμημάτων ὄλων ἐτέθησαν ἐν ἀγκύλαις <—>, τῶν δὲ ἀνεπληρωμένων λέξεων καὶ τῶν παραλειπομένων ἐνιαχοῦ κατὰ τὴν γὰρ ἐν γραμμάτων ἐν παρενθέσει (—), ὡς καὶ ἐν τῇ συλλογῇ τῶν ἐκ Φιλίππου πόλεως ἐπιγραφῶν²⁾.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

Ἐπιγραφή ἀναθηματικὴ εἰκοσάστιχος ἐπὶ ἐκ γρανίτου πλακὸς τετμημένης ὀριζοντίως δίχα ὕψ. 1.82, πλ. 0.96 καὶ πλάχ. 0.30 τοῦ μ. εὐρεθείσης ἐν Στάρα Ζαγόρα. Προέρχεται ἀπὸ τοῦ πρώτου αἰῶνος πιθανῶς πρὸ τῆς μετονομασίας τῆς πόλεως εἰς Τραϊανήν.

«Δινίκενθος Βρινκαζέρεως. Κυρίῳ <Ἄ> πόλλωνι Σικερηνῶ καὶ Νύμφαις εὐχαριστοῦντε <ς> ἀνέθημαν Ἐργισσηνοί· Τήρης Βρινκαζέρεος ἱερεῦς, Φλ(άβιος) Μουκάπορις Σκέλου, Φλ(άβιος) Δημοσθένης, Φλ(άβιος) Σκέλης, Φλ(άβιος) Μάξιμος, Φλ(άβιος) Ἰάσων, Λ(ούκιος) Λουκρήτιος Πρόκλος, Λ(ούκιος) Λουκρήτιος Ἡμέριτος, Λ(ούκιος) Λουκρήτιος Ζώσιμος, Οὔλ(πιος) Ἡμέριτος, Οὔλ(πιος) Καπίτων Φιλόξενος, Ἐπταίτραλις Ἐνγισ<ς> Ἴνος, Σεύθη<ς> Αὐλένε<ο>ς, Μουκ<άτ>ραλις Κέλ-

1) Jiresek-Argyrow, ἐνθα ἄνωτ, σελ. 161.

2) Ἴδε: Μυρτίλου Ἀποστολίδου, Συλλογὴ ἀρχαίων ἐπιγραφῶν Φιλίππου πόλεως κτλ. «Θρακικά» Ἀθηνῶν, ἔτ. 1935, τόμ. VI, σελ. 137 καὶ τόμ. VII, ἔτ. 1936, σελ. 177.

σου, Ἀσιατικός Ἰάσονος, Δορζένθης Ἰάσονος¹⁾).

Τὸ πρῶτον ὄνομα προσετέθη μετὰ τὴν χάραξιν τῆς ἐπιγραφῆς βραδύτερον.

Σικεργηρός· τοπωνυμικὸν τοῦ Ἀπόλλωνος ἐπιθέτων²⁾.

Ἐργισσηνοί· τοπωνυμικὸν ἐπιθ. ἐκ τοῦ Ἐργισσα (Ἐργίση)· ὅθεν εἰκάζεται ὅτι ἡ Τραϊανὴ παλαιότερον ἐκαλεῖτο οὕτω.

Τὰ ὀνόματα τῶν ἀφιερωτῶν εἶναι Θρακικά, Ἑλληνικά καὶ Ῥωμαϊκά. Ἡμέριτος ἐκ τοῦ Λατιν. Emeritus=ἀποστρατεύσας, ἀπόμισθος· ὅθεν καὶ ἡ ἐν Λυσιτανίᾳ πόλις Augusta Emerita=Αὐγούστα Ἡμερίτα. Τὸ Ἐνγισκίνος φαίνεται μοι τοπωνυμικὸν ἐκ τοῦ Ἐγγισκη (·).

2

Ἐπιγραφὴ ἐννεάστιχος ἀναθηματικὴ ἐπὶ λιθίνου βάθρου εὐρεθέντος ἐν Στάρα Ζαγόρα. Ἀπὸ τοῦ 169—180.

«Ἀγαθῇ Τύχῃ, Αὐτοκράτορα Κλαύδιον Μ(ᾶρον) Αὐρήλιον Ἄντ(ων)εῖνον, <ε>ὕσεβῆ, εὐσεβῆ, σεβαστά, Π(αυλ)ικόν, Βρετανικό(ν), μ(ε)γίστον ἢ βουλὴν <ε>αἰετοῦ Τραϊανέ(ων), ἐπιμελουμένου Τίτου Φίλαου(ίου) <ε>αἰετοῦ Ἄρχοντος³⁾».

Ἐπιγραφὴ δεκαεξάστιχος ἀναθηματικὴ ἐπὶ ἐξ ἀβεστολίθου βάθρου

1) Tissot, Bull. de corr. hell. τόμ. V, 127, ἀριθ. 1.—Jirecek, Monatsberichte der Berliner Akademie, ἔτ. 1881, σελ. 442, ἀρ. 3.—Foucart, Bull. de corr. hell. τόμ. VI, 179, ἀρ. 1.—Dumont-Homolle, Mélanges d'arch. et d'épigr. σελ. 351, ἀρ. 61.—Kalinka, Denkmäler in Bulgarien, Wien, ἔτ. 1906, σελ. 145, ἀριθ. 161.

2) Περὶ τῶν τοπωνυμικῶν ἐν Θράκῃ τοῦ Ἀπόλλωνος ἐπιθέτων ἴδε: Μυρτίλλου Ἀποστολίδου, Περὶ τῆς θεησεβείας τῶν Θρακικῶν, [Ἐθρακικά], τόμ. V, ἔτος 1934, σελ. 46. Τούτοις προσθετέα καὶ τὰ: Ἀνθίης, Αὐλαρχηγός (ἀντὶ τοῦ Αὐταρχηγός) Αὐλάρισκος, Ἀρηηγός, Ζελαηγός (ἀντὶ τοῦ Ζελανδηός), Ὀτευδανός (ἀντὶ τοῦ Ὀτενδανός), Ὀτευδάνισκος (ἀντὶ τοῦ Ὀτεδάνισκος), Πα(κ)τηηγός, Τορω(ναῖος) Cicanos, Dysprus, Kazarow, Thrakische religion-Pauly-Wissowa Realenzyklopädie, σελ. 501, ἔτ. 1935.

3) Skorpil, Arch.-epigr. Mittheil. Wien, τόμ. XV, ἔτ. 1892, σελ. 100, ἀρ. 30.—Cagnat, inscriptions graecae ad res Romanas pertinentes, τόμ. I, σελ. 247, ἀρ. 719.—Γ. Παπαδόπουλος, «Πανδώρα», ἔτ. 1868, σελ. 458, ἀρ. 2.—Dumont-Homolle, Mélanges κτλ. σελ. 350, ἀρ. 61.

Περὶ τοῦ α' ἄρχοντος ἢ πρωτεύοντος ἴδε Μυρτ. Ἀποστολίδου, «Ἐθρακικά», τόμ. στ' ἔτ. 1935, Συλλογὴ ἐπιγραφῶν Φιλιππουπόλεως, σελ. 146 ἀρ. 20.

ἀνδριάντος τετιμημένου εἰς πολλὰ τμήματα, νῦν ὑψ. 1,35, πλ. ἄνω 0,74, ἐν τῷ μέσῳ 0,53 καὶ πᾶχ. ἄνω 0,63, ἐν τῷ μέσῳ 0,43 τοῦ μ. εὐρεθέντος ἐν Στάρα Ζαγόρα. Προέρχεται ἀπὸ τοῦ ἔτους 187.

«Ἀγαθῆ Τύχη. Τὸν θεϊότατον καὶ μέγιστον αὐτοκράτορα, καίσαρ <α> Μ(ἄρκιον) Αὐρήλ(ιον) Κόμοδοον Ἀντωνεῖνον, σεβαστ(ό)ν, Γερμανικόν, Σαρμ(ατικόν), Βρεταννικόν, ἀρχιερέα μέγιστον, δημ(αρχιακῆς) ἑξ(ουσίας) τὸ ιβ', <αὐτο>κράτορα τὸ ι', ὑπάτον τὸ <ε'>, π(ατέρα) π(ατριδος), ἡγεμονεύοντος τῆς Θ(ε)ρακῶν ἐπαρχείας Καικ(ιλίου) Ματέρονου, πρεσβ(ευτοῦ) Σεβ(αστοῦ), ἀντιστρα(τ)ήγου, Ἀντίπατρος Ἀπολλωνίου τοῦ ἀρχι(ερέω)ς β' κατὰ ὑπόσχεσιν τοῦ πατρὸς ἐκ τῶν ἰδίων ποιήσας ἀν(έ)στησεν¹⁾»).

4

Ἐπιγραφή ἐνδεκάστιχος ἀναθηματικὴ ἐπὶ λιθίνου βάθρου ἀνδριάντος εὐρεθέντος ἐν Στάρα Ζαγόρα, ἀπὸ τοῦ 193—211.

«Ἀγαθῆ Τύχη. Αὐτοκράτορα μεγίστον Α(ούκιον) Σεπίμιον Σεου(ῆ)ρον Πεορίνακα, εὐτυχῆ, εὐσεβῆ, Ἀσσυρικόν, Ἀδιαβητικὸν ἢ ἱερὰ βουλή <αἰ δ λα>μπρότατος <δ> ἡγεμ(ονεύ)ων, ἡγεμ(ονεύ)ο(ν)τος Στατειλίου Βαρβάου ὑπάρχου ἀποστέλλ(ου)μένου ἐπ(ὶ) ἐπιτοχίαις Σεπίμιου Α(ούκιου) τοῦ Βασίλεως²⁾»).

Ἐπιγραφή πεντάστιχος ἀναθηματικὴ ἐπὶ λιθίνου βάθρου ἀνδριάντος ὑψ. 0,15, πλ. 0,75, πᾶχ. 0,37 τοῦ μ. εὐρεθέντος ἐν Στάρα Ζαγόρα. Προέρχεται ἀπὸ τοῦ 211—217 (Καρακάλλα) ἢ ἀπὸ τοῦ 218—222 (Ἡλιογαβάλλον).

«Ἀγαθῆ Τύχη. <Τὸν> θεϊό(τα)τον αὐ(το)κράτορα <Μ(ἄρκιον) Α(ούκιον) Αὐρήλ(ιον) Ἀντωνεῖνον Ἀῦγουστον ἢ Τραϊανέων πόλις πρωταρχ(οῦ)ντος Ἀρχία Ἀρχεδήμου³⁾»).

1) Παπαδόπουλου, «Πανδώρα», ἔτ. 1868, σελ. 457, ἀριθ. 7.— Jiréck, Monatsber. Berl. Akad. ἔτ. 1881, σελ. 441.— Foucart, Bull. de corr. hell. τόμ. VI, σελ. 180, ἀριθ. 3.— Dumont-Homolle, Mélanges, σελ. 349, ἀριθ. 61.— Kalinka, Denkmäler Bulg. σελ. 26, ἀριθ. 31.— Cagnat, inscr. Gr. I, σελ. 246, ἀριθ. 745.

2) Skorpil. Arch. épigr. Mittheil. τόμ. XV, ἔτ. 1892, σελ. 104, ἀριθ. 42.— Cagnat, inscr. Gr. I, σελ. 246, ἀριθ. 746.

3) Skorpil, Arch. épigr. Mittheil. τόμ. XV, ἔτ. 1892, σελ. 101, ἀριθ. 31.— Cagnat, inscr. Gr. I, σελ. 247, ἀριθ. 750.— Dumont-Homolle, Mélanges, σελ. 351, ἀριθ. 61. Detschew, Ἐπετηρὶς μουσείου Σοφίας, τόμ. V, ἔτ. 1926—1931, σελ. 159, ἀριθ. 5.

Ἐν ταῖς ἐπιγραφαῖς καὶ τοῖς νομίσμασιν ὅ τε Καρακάλλας καὶ ὁ Ἡλιογάβαλος φέρονται ὑπὸ τὸ ὄνομα Μᾶρκος Αὐρήλιος Ἀντωνεῖνος.

6

Ἐπιγραφή δεκάστιχος ἀναθηματική, ἀριστερόθεν τετριμμένη, ἐπιμαρμαρίνου βάρθρου ὕψ. 1,50, πλ. 0,60 καὶ πᾶχ. 0,52 τοῦ μ. εὐρεθέντος ἐν Στάρα Ζαγόρα. Προέρχεται ἀπὸ τῶν αὐτῶν χρόνων.

« < Ἀντωνεῖνον. Ἀγαθῆ Τύχη. Τὴν > ἀνάστασ<ιν κατὰ δ>όγμα βουλῆ<ς καὶ δήμ>ου Τρωϊανέω<ν ἐπὶ συν>αρχίας Αὐρ<(ηλίου) Δημητρίου> Ἀπφου καὶ ἐπ<ιμελουμένου> τῆς ἀναστάσ<εως αὐ>τοῦ ἐκ τῶν <τῆς π>όλεως»¹⁾.

7

Ἐπιγραφή δεκάστιχος ἀναθηματική, ἐπιμαρμαρίνου βάρθρου ἀνδριάντος, ὕψ. 1,72, πλ. κάτωθεν 0,55 ἐν τῷ κέντρῳ 0,50 καὶ πᾶχ. 0,46, τοῦ μ. εὐρεθέντος ἐν Στάρα Ζαγόρα. Ἐἴς τὴν ἀσπίδα, ἀλλὰ πλήρης.

« Ἀντωνεῖν<ον>. Ἀγαθῆ Τύχη. Ἐπι ἀνάστασιν κατὰ δόγμα βουλῆς καὶ δήμου Τρωϊανέων ἐπὶ συναρχίας Αὐρ<(ηλίου) Δημητρίου Ἀπφου καὶ ἐπιμελουμένου τῆς ἀναστάσεως αὐτοῦ ἐκ τῶν τῆς πόλεως»²⁾.

Ἐπιγραφή ἐξάστιχος ἀναθηματική, κεκομμένη ἐπὶ λιθίνου βάρθρου, εὐρεθέντος ἐν Στάρα Ζαγόρα. Προέρχεται ἀπὸ τοῦ 222—235.

« < Ἀγα>θῆ Τύχη. < Αὐτοκρ>ά<τ>ορα καίσαρα Μ<(ᾶρζον) Αὐρ<(ηλιον) Σεβῆρον> Ἀ<λέξαν>δρον, εὐτυχῆ, εὐσεβῆ, <σεβ>αστὸν <ῆ> βουλῆ καὶ ὁ λαμπρότατο<ς> δῆμος <Τ>ρωϊανέων, ἐπιμελουμένου τῆς ἀναστά<σε>ως <τοῦ> ἀνδριάν<τος . . . .>»³⁾.

9

Ἐπιγραφή ἀναθηματική, κεκομμένη καὶ τετριμμένη ἐπὶ ἀσβεστολί-

1) K a z a r o w G. Bull. de la société archéol Bulg. ἔτ. 1913, τόμ. III, σελ. 189, ἀρ. 2.

2) K a z a r o w G. Αὐτόθι, σελ. 190 ἀρ. 3.

3) D o b r o u s k y, Arch. épigr. Mittheil. τόμ. XVIII. ἔτ. 1895, σελ. 117, ἀρ. 32.— C a g n a t, inscr. Gr. I, σελ. 247, ἀρ. 752.

θου εὐρεθέντος ἐν Στάρα Ζαγόρα. Πιθανῶς προέρχεται ἀπὸ τῶν χρόνων Ἀλεξάνδρου Σεβήρου, 222—235.

« . . . . . μητρὸς Σεβαστοῦ. . . . . καὶ ἱερᾶς συγκλήτου κα<ι δῆμ>ου Ρωμαίων καὶ ἱερῶν στρατε<υμάτων, ἡγεμονεύοντος> Θρακῶν ἐπαρχείας Μ(άρκου) Ο(ὐλπίου) Σενεζίωνος Σατορνείνου»¹⁾.

Πιθανὴ συμπλήρωσις: «Ἀγαθῇ Τύχῃ. Ὑπὲρ τοῦ αὐτοκράτορος καίσαρος Μ(άρκου) Αὐρ(ηλίου) Σεβήρου Ἀλεξάνδρου καὶ τῆς μητρὸς Σεβαστοῦ Μαμμαίας καὶ ἱερᾶς συγκλήτου κτλ.»

10

Ἐπιγραφή δεκάστιχος ἀναθηματικὴ εὐρεθεῖσα ἐν Στάρα Ζαγόρα, κεκομμένη ἐν τῇ ἀρχῇ, ὄθεν καὶ δυσσυμπλήρωτος.

« . . . . . δέσποιναν τῆς οἰ<κ>ομένης ἡγεμονεύοντος τῆς Θρακῶν ἐπαρχείας Φί(αουίου) Οὐλπ(ίου) Ἀ(σίου) Σεβ(αστοῦ) Σεβ(αστοῦ), ἀντιστρατήγου, ἡ ἱερωτάτη βουλή καὶ ὁ λαμπρότατος δῆμ<ος> Τραϊανέων. . . . »²⁾.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

Ἐπιγραφή δεκάστιχος ἀναθηματικὴ ἐπι τετραπλεύρου ἐξ ἀποστολίδου βάθρου εὐρεθέντος ἐν Στάρα Ζαγόρα. Ἀπὸ τοῦ 238—244.

«Ἀγαθῇ Τύ<χῃ>. Τὸν μέγιστον καὶ θειότατον αὐτοκράτορα, δεσπότην τῆς οἰκουμένης Μ(άρκον) Ἀντόνιον Γορδιανόν, εὐσεβῆ, εὐτυχῆ, σεβ(αστὸν) ἡ ἱερ<ω>τάτη βουλή καὶ ὁ λαμπρότατος δῆμος Τρα<ϊ>ανέων ἐκ τῶν Ὑπερπαιόνων, ἡγεμονεύοντος τῆς Θρακῶν ἐπαρχείας Κ(οίντου) Ἀττίου Κέλερος. Εὐτυχῶς. Ἐπιμελουμένου Αὐρ(ηλίου) Κοίντου Κοίντου ἀ. ἀρχῆς»³⁾.

Οἱ Ὑπερπαίονες κατεῖχον τὴν λεκάνην τοῦ Τόνσου (Τούντζας) νοτίως τοῦ Αἴμου κατὰ τὸν Cagnat.

1) S k o r p i l, Arch. épigr. Mittheil. τόμ. XV, ἔτ. 1892, σελ. 101, ἀρ. 34.—C a g n a t, inscr. Gr. I, σελ. 248, ἀρ. 754.

2) F o u c a r t, Bull. corr. hell. ἔτ. 1882, σελ. 183.—D u m o n t - H o m o l l e, Mélanges, σελ. 351, ἀρ. 61.—C a g n a t, inscr. Gr. I, σελ. 250, ἀρ. 760.

3) Γ. Π α π α δ ο π ο ὐ λ ο υ, «Πανδώρα», ἔτ. 1868, σελ. 457, ἀρ. 1.—F o u c a r t, Bull. corr. hell. ἔτ. 1882, σελ. 183, ἀρ. 6.—D u m o n t - H o m o l l e, Mélanges, σελ. 350, ἀρ. 61.—C a g n a t, inscr. Gr. I, σελ. 248, ἀρ. 756.

α'. ἀ ρ χ ῆ ς: ἀντί: α'. ἄρχοντος ἢ πρωτάρχοντος ἢ πρωταρχοῦντος.

12

Ἐπιγραφὴ δεκάστιχος ἀναθηματικὴ, κεκομμένη καὶ τετριμμένη, εὐθεθεῖσα ἐν Στάρα Ζαγόρα. Ἀπὸ τοῦ 244—249.

«Ἀγαθῆ <Τύχη. Ὑπὲρ νείκης καὶ αἰωνίου διαμονῆς> τοῦ <αὐ>-
το<χο>άτορος <Καίσαρος Μ(άρκου) Ἰ>ο<υλίου Φιλ>ίπ<ου καὶ
τοῦ αὐτοκράτορος> Καίσα<ρος> Μ(άρκου) <Ἰου>λίου <Φιλίππου
καὶ> τῆς γυναικὸς αὐτοῦ <Ἄνταλίας Σεουήρας καὶ τοῦ> σύνπαντος
αὐ<τῶν οἴκου . . . . . Τραϊανεῖς π>ολεῖται . . . <ὑπο>γεγ<ο>αμ-
μένοι»¹).

Ἡ συμπλήρωσις <Τραϊανεῖς π>ολεῖται εἶναι τοῦ συλλο-
γέως. Ὁ Skorpil συμπληροῖ <Τραϊνοπ>ολεῖται, ὅπερ λέγεται μόνον περὶ
τῶν κατοίκων τῆς Τραϊανουπόλεως.

Ἐπιγραφὴ ἐπτάστιχος ἀναθηματικὴ καὶ κειμένη βάθρου εὐθεθέντος
ἐν Στάρα Ζαγόρα. Ἀπὸ τοῦ 257—298.

«Τὸν μέγιστον καὶ θεϊότατον αὐτοκράτορα Ποπλίον Λικίνιον Γαλ-
λιχόν, εὐτυχῆ, εὐσεβῆ, σεβ(αστόν) <αὐ> ἄρχοντα τῆς οἰκουμένης,
ἄρξαντα δὲ καὶ τὴν ἐ<πό>νυμον ἀρχὴν ἐν τῆ λαμπρῇ καὶ ἐλευ<θέ>-
ρα Τραϊανέων π<όλει> ἢ βουλῇ καὶ ὁ δήμος, ἐπιμελουμένου τῆς ἀρχῆς
<καὶ τῆς> ἀναστάσεως τῶν ἀνδριάντων Σεπτιμ(ίου) Μαρκιανοῦ καὶ . . .
. . Μαρκιανοῦ κρατίστων . . . .»²).

14

Ἐπιγραφὴ τρίστιχος ἀναθηματικὴ ἐπὶ τετραπλεύρου ἐξ ἄσβεστολί-
θου βάθρου πιθανῶς ἀνδριάντος, ὕψ. 0,30, πλ. 1 μ. καὶ πάχ. 0,83—0,74
τοῦ μ. ἔχοντος τὴν ἀριστερὰν κἀτωθεν γωνίαν τετρασμένην καὶ εὐθε-
θέντος ἐν Στάρα Ζαγόρα. Ἀπὸ τῶν χρόνων τοῦ Καραγάλλα 211—217.

1) S k o r p i l, Arch. Epigr. Mittheil τόμ. XV, ἔτ. 1892, σελ. 102, ἀφ. 36.—
C a g n a t, inscr. Gr. I, σελ. 249, ἀφ. 758.

2) D u m o n t-H o m o l l e, Mélanges, σελ. 351, ἀφ. 61.— C a g n a t, inscr.
Gr. I, σελ. 249, ἀφ. 759.

«Τὸν θειότατον αὐτοκράτορα Μ(ἄρκον) Αὐρήλιον Ἀντωνεῖνον Αὐ-
γουστον <Βεῖ>θης Θρακάρχης πρωταρχήσας»¹⁾.

Θ ρ α κ ἄ ρ χ η ς : αἰρετὸς ὑπὸ τοῦ Κοινοῦ τῶν Θ ρ α κ ῶ ν ²⁾.

15

Ἐπιγραφή τετράστιχος ἀναθηματικὴ ἐπὶ ἐξ ἄσβεστολίθου βωμοῦ
μετ' ἀναγλύφου παραστάσεως τοῦ Θρακὸς ἱππέως, ὕψ. 0,80, πλ. καὶ πᾶχ.
0,40 τοῦ μ. εὐρεθέντος ἐν Στάρα Ζαγόρα. Ἀπὸ τοῦ β'—γ'. αἰῶνος.

«Ἄθρ ἡλίος) Νί<κ>ων Μαχίων Θεῶ Ἀύλαρχ<η>ν<ῶ ὑ>πέρ
αὐτοῦ κ<αῖ τ>ῶν ἰδίων ε<ὕχ>α<ρ>ισ<τ>ή<ρ>ιον ἀνέθηκ<εν>.
Εὐτυχῶς»³⁾.

Παρὰ τῷ τοπωνυμῶ ἐπιθέτω Α ὑ λ α ρ χ η ν ῶ ἐννοεῖται Ἀ π ὀ λ -
λ ὠ ν ι.

Ἐπιγραφή δίστιχος ἀναθηματικὴ ἐπὶ μαρμάρου κεκομμένου ἀμφο-
τέροθεν, τετραπλεύρου, ὕψ. 1,13, πλ. 0,62 καὶ πᾶχ. 0,45 τοῦ μ.
εὐρεθέντος ἐν Στάρα Ζαγόρα. Ἀπὸ τῶν αὐτῶν χρόνων.

«Ἄθρ(ἡλίος) Κλαυδι<αν>ος, Αὐρήλιος) Πείσων Πείσων<ος...>
Ἀθηνάδου»⁴⁾.

Ἐπιγραφή δεκατετράστιχος ἀναθηματικὴ ἐπὶ ἐξ εὐτελοῦς λευκοῦ
μαρμάρου βάρθρου ἀνδριάντος ὕψ. 1,43, πλ. 0,54 καὶ πᾶχ. 0,57 τοῦ μ.
εὐρεθέντος ἐν Στάρα Ζαγόρα. Ἀπὸ τοῦ δευτέρου αἰῶνος.

«<Ἄ>γαθῆ Τύχη. <Κ>ατὰ τὸ δόγμα τῆς σεμνο<τ>άτης Λακε-
δαιμονίων πό<λ>εως καὶ κατὰ τὸν ἐπιψηφισ<μ>ὸν τῆς γλυκνυτάτης
πα<τ>ρίδος ἢ Σπάρτη Μᾶρ<κ>ον Οὐλίπιον Γενεάλην <Τ>ραϊανέα καὶ

1) D i m i t r o w D., Bull. de l'inst. archéol. Bulg. Sophia, τόμ. VI, ἔτ.
1930—31, σελ. 135, ἀρ. 1.

2) Περὶ τοῦ Θρακάρχου ἴδε Μυρτίλου Ἀποστολίδου, «Θρακί-
κά», τόμ. ΣΤ', 1935, Συλλογὴ ἐπιγραφῶν Φιλιππουπόλεως, σελ. 147, ἀρ. 21.

3) D e t s c h e w, Ἐπετηρὶς ἐθνικοῦ μουσείου Σοφίας, τόμ. V, ἔτ. 1926—31,
σελ. 163, ἀρ. 9.— D i m i t r o w, Bull. de l'inst. arch. Bulg. τόμ. IV, ἔτ.
1930—31, σελ. 140, ἀριθ. 4.

4) D i m i t r o w D., αὐτόθι τόμ. VI, σελ. 137, ἀρ. 2.

Λακεδαιμό<ν>ιον τῆς τε ἄλλης ἀρετῆς συν<π>άσης ἔνεκεν καὶ τῆς περὶ <π>αιδείαν καὶ λόγους σπουδῆς εὐνοίας χάριν, <ἐπιμ>ελομένον Ἀδρη<λίου Π>ανδίωνος Ἐρμωδ<ρου>»¹⁾.

Ἄγνωστος τυγχάνει ἡμῖν ὁ Τραϊανεὺς οὗτος σοφιστῆς καὶ ρήτωρ, ὅστις ἐπολιτογραφήθη ἐν Σπάρτῃ καὶ εἰς ὃν τιμῆς ἕνεκα ἠγειραν ἀνδριάντας ἢ τε γενέτειρα καὶ ἢ θετὴ του πόλις.

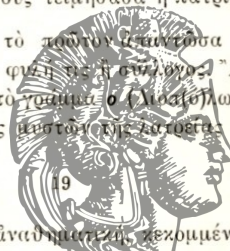
18

Ἐπιγραφή δεκάστιχος ἀναθηματικὴ ἐπὶ ἐξ ἀβρυστολίθου βάρθρου ἀνδριάντος ὕψ. 2,06, πλ. 0,64 καὶ πάχ. 0,70 τοῦ μ. εὐρεθέντος ἐν Στάρα Ζαγόρα. Ἐκ τοῦ δευτέρου αἰῶνος.

«Ἄγαθῆ Τύχη. Τὸν φιλότιμον ἀρχιερέα Διόπλων Μ(ἄρκον) Ἀδρ(ήλιον) Ἀπολλόδορον Δημοσθένους τεμήσασα ἢ πατρίς. Εὐτυχῶς»²⁾.

Ἄγνωστον τί σημαίνει ἢ τὸ πᾶν ἀναπόστα λέξις Δί ο π λ ο ι. Πιθανῶς οἱ Δί ο π λ ο ι ἦσαν φίλοι τοῦ ἀναθῆτος. Ἐάν δὲ ὑποτεθῆ ὅτι κατὰ τὴν χάραξιν παρελείφθη τὸ γράμμα σ (Μισαίσιμων), τότε πιθανῶς οἱ Δι ο π λ ο ι ἦσαν θιασὸς τῆς ἀσπίδος τοῦ Διός.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

Ἐπιγραφή ἑνδεκάστιχος ἀναθηματικὴ, κεκομμένη δεξιόθεν καὶ κάτωθεν καὶ τετριμμένη ἐπὶ τμήματος μαρμαρίνης τετραπλεύρου πλακῶς ὕψ. 0,40, πλ. 0,30 καὶ πάχ. 0,12 τοῦ μ. εὐρεθείσης ἐν Στάρα Ζαγόρα. Ἐκ τοῦ δευτέρου ἢ τρίτου αἰῶνος.

«Ἄ<γαθῆ Τύχη>. Κυρίῳ Ἀπό<λλωνι. . . . .-νῶ εὐχαρισ<τῶν . . . > Βεῖθνος <Κ>έ<λ>σο<ν> ὑπέρ τε ἑαυ<τῶν> τοῦ <α>ὶ τῆς συν<ν>βίου. . . . .-νεος Βεῖθνο<ς> καὶ τῶν τέκνων> Θεαγένους <καὶ . . . . .> κατεσκευά<σε . . . . .> ἔθην<εν>; . . . . .»³⁾.

1) K a z a r o w G. Bull. de la société archéol. Bulg. Sophia, ἔτ. 1913, τόμ. III. σελ. 188, ἀρ. 1.

2) J i r e c e k, Monatsber. Akad. Berlin, ἔτ. 1881 σελ. 444.— D u m o n t - H o m o l l e, Mélanges, σελ. 349, ἀριθ. 61.— K a l i n k a, Denkmäler in Bulgarien, σελ. 96, ἀρ. 97.— C a g n a t, inscr. Gr. I, σελ. 250, ἀριθ. 762.

3) D i m i t r o w D. Monuments antiques découverts à Stara Zagora Bull. de l'inst. archéol. Bulg. τόμ. VII, ἔτ. 1932-33, σελ. 295, ἀριθ. 3.

Ἐπιγραφή δεκατετράστιχος ἀναθηματικὴ ἐπὶ τετραπλεύρου ἐκ κνανόχρου εὐτελοῦς μαρμάρου ἀνδριάντος βίθρου ὕψ. 0,94, πλ. 0,54, καὶ πλάχ. 0,61 τοῦ μ. εὐρεθέντος ἐν Στάρα Ζαγόρα. Ἀπὸ τοῦ δευτέρου αἰῶνος.

Ἐπιγραφή δεκατετράστιχος ἀναθηματικὴ ἐπὶ τετραπλεύρου ἐκ μαρμαρίνου βίθρου ὕψ. 0,94, πλ. 0,54, καὶ πλάχ. 0,61 τοῦ μ. εὐρεθέντος ἐν Στάρα Ζαγόρα. Ἀπὸ τοῦ δευτέρου αἰῶνος.

Ἐπιγραφή δεκατετράστιχος ἀναθηματικὴ ἐπὶ τετραπλεύρου ἐκ μαρμαρίνου βίθρου ὕψ. 0,94, πλ. 0,54, καὶ πλάχ. 0,61 τοῦ μ. εὐρεθέντος ἐν Στάρα Ζαγόρα. Ἀπὸ τοῦ δευτέρου αἰῶνος.

Ἐπιγραφή δεκατετράστιχος ἀναθηματικὴ ἐπὶ τετραπλεύρου ἐκ μαρμαρίνου βίθρου ὕψ. 0,94, πλ. 0,54, καὶ πλάχ. 0,61 τοῦ μ. εὐρεθέντος ἐν Στάρα Ζαγόρα. Ἀπὸ τοῦ δευτέρου αἰῶνος.

Ἐπιγραφή δεκατετράστιχος ἀναθηματικὴ ἐπὶ τετραπλεύρου ἐκ μαρμαρίνου βίθρου ὕψ. 0,94, πλ. 0,54, καὶ πλάχ. 0,61 τοῦ μ. εὐρεθέντος ἐν Στάρα Ζαγόρα. Ἀπὸ τοῦ δευτέρου αἰῶνος.

Ἐπιγραφή δεκατετράστιχος ἀναθηματικὴ ἐπὶ τετραπλεύρου ἐκ μαρμαρίνου βίθρου ὕψ. 0,94, πλ. 0,54, καὶ πλάχ. 0,61 τοῦ μ. εὐρεθέντος ἐν Στάρα Ζαγόρα. Ἀπὸ τοῦ δευτέρου αἰῶνος.

Ἐπιγραφή δεκατετράστιχος ἀναθηματικὴ ἐπὶ τετραπλεύρου ἐκ μαρμαρίνου βίθρου ὕψ. 0,94, πλ. 0,54, καὶ πλάχ. 0,61 τοῦ μ. εὐρεθέντος ἐν Στάρα Ζαγόρα. Ἀπὸ τοῦ δευτέρου αἰῶνος.

Ἐπιγραφή δεκατετράστιχος ἀναθηματικὴ ἐπὶ τετραπλεύρου ἐκ μαρμαρίνου βίθρου ὕψ. 0,94, πλ. 0,54, καὶ πλάχ. 0,61 τοῦ μ. εὐρεθέντος ἐν Στάρα Ζαγόρα. Ἀπὸ τοῦ δευτέρου αἰῶνος.

1) K a z a r o w G. Bull. de la société archéol. Bulg. ἔτ. 1913, τόμ. III, σελ. 191, ἀρ. 3.

2) D u m o n t - H o m o l l e, Mélanges, σελ. 353, ἀριθ. 61.—J i r e c e k, Monatsber. Akad. Berlin, ἔτος 1881, σελ. 443.—H και K. S k o r p i l, Arch. épigr. Mittheil. τόμ. XV, σελ. 101, ἀρ. 32.—K a l i n k a, Denkmäler in Bulgarien, σελ. 123, ἀρ. 132.—C a g n a t, inscr. Gr. I, σελ. 245, ἀρ. 743.

22

Ἐπιγραφὴ δίστιχος ἀναθηματικὴ, τετριμμένη καὶ κεκομμένη ἐπὶ ἑξ ἄσβεστολίθου βωμοῦ κάτωθεν κεκομμένου, ὕψ. 0,59, πλ. 0,32 καὶ πλάχ. 0,58 τοῦ μ. εὐρεθέντος ἐν Στάρα Ζαγόρα. Ἀπὸ τοῦ τρίτου αἰῶνος.

«Ἡρακλιανὸς . . . . .ς <ὀ> κ<αί> Βρε . . . . .»¹⁾.

23

Ἐννεάστιχος ἀναθηματικὴ ἐπιγραφὴ, ἀποτελοῦσα τετράστιχον ἠρωε-
λεγειον, οὗτινος ὁ τρίτος ποῦς τοῦ πρώτου στίχου χωλαίνει ὡν δίβραχυς.
Εὐρέθη ἐν Στάρα Ζαγόρα καὶ προέρχεται ἀπὸ τῶν χρόνων τῆς ρωμαιο-
κρατίας μεθ' ὅλην τὴν ἀρχαΐζουσαν ἐν αὐτῇ γλῶσσαν ἕνεκα τοῦ ἠρωε-
λεγειου.

«Ἀγαθὴ Τύχη

Τήρης Παιῶνι <τόν> Ἀπόλλωνος ἑταῖρον

Ἐορφέα δαδὰ κενεῖ θήρεσσι βλάσμα τέχνης

ὡς θήρας καὶ δένδρα καὶ ῥοστέα καὶ πετηνά

φύλλα καὶ χειρὸς κοίτας ἀφροντῆ»²⁾.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Πολὺ πιθανὸν ἐν τῷ πρώτῳ στίχῳ να προσέλειπθῃ τὸ γράμμα **η** ἐκ
τῆς λέξεως Παιῶνι ὑπὸ τοῦ χαρακτοῦσι προστιθεμένου εὐδοοῦται
πλήρως ὁ δακτυλικὸς ἐξάμετρος: «Τήρης Παι(η)ῶνι <τόν> Ἀπόλλωνος
ἑταῖρον». Παιηῶνι δὲ ἀντὶ τοῦ Ἰωνικοῦ Παιήωνι. Ἦτο δὲ ὁ
Παιήων κατὰ τὴν ὁμηρικὴν μυθολογίαν ἰατρός τῶν Θεῶν, θεραπεύ-
σας τὸν Ἄδην τρωθέντα ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους καὶ τὸν Ἄρην³⁾ τρωθέντα
ὑπὸ τοῦ Διομήδους, διάφορος τοῦ Ἀπόλλωνος, ὅστις ἀκόμη δὲν μνημο-
νεύεται ὡς ἰατρός. Παρὰ τοῖς μετέπειτα ὁμοῦς συγγέεται μετὰ τοῦ Ἀπόλ-
λωνος, σφετεριζομένου τὴν τε ἰσχὺν καὶ τὸ ὄνομα αὐτοῦ. Ἐνταῦθα φαί-
νεται μοι ὅτι ὁ ὁμηρομαθὴς ἐπιγραμματοποιὸς ἐννοεῖ τὸν θεὸν Παιή-
ωνα καὶ οὐχὶ τὸν Ἀπόλλωνα ὑπὸ τὸ ἐπώνυμον τοῦτο, ὡς διαπι-
στοῦται ἐκ τοῦ ἀμέσως ἀκολουθοῦντος «τὸν Ἀπόλλωνος ἑταῖρον».

1) Kalinka, Denkmäler in Bulgarien, σελ. 335, ἀρ. 432.

2) Παπαδοπούλου Γ. Πανδώρα ἐτ. 1868, σελ. 458, ἀρ. 3.— K a i-
b e l, Rhein. Mus. τόμ. XXXIV, σελ. 312 — D u m o n t - H o m o l l e, Méllan-
ges, σελ. 353, ἀρ. 61.

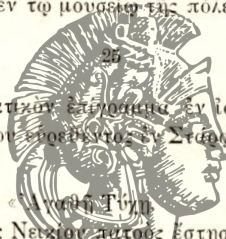
3) Ὁμήρου, Ἰλ. Ε, σάχ. 491. καὶ 899.

Δίστιχον ἐπιτύμβιον ἐλεγείον, γεγραμμένον ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἐτέρας τῶν μακρῶν πλευρῶν μαρμαρίνης σαροφάγου λάρνακος μήκ. 2,70, πλ. 1,45 καὶ ὕψους 1,50 τοῦ μ. εὐρεθείσης ἐν Στάρα Ζαγόρα καὶ μετακομισθείσης πρὸ αἰῶνος ὑπὸ ἐπισήμιον τινὸς Τούρκου εἰς τὴν ἐπτὰ χιλιόμετρα ἀπέχουσαν δυτικῶς τῆς πόλεως κώμην Βογκομίλοβον, ὅπου ἐχρησίμευεν ὡς δεξαμενὴ ὕδατος. Προέρχεται ἀπὸ τῶν αὐτῶν χρόνων.

«Ἀμφοτέρων τὸδε σῆμα Σαβείνης Αἰμιλίου τε,
ἀνδρὸς κυδαλίμου καὶ πινυτῆς ἀλόχου»¹⁾.

Ἐν τῷ μέσῳ πρὸς τὰ κάτω τῆς ἐτέρας τῶν μακρῶν πλευρῶν, ὅπου ἐτέθη ὁ χρόνός μεταβληθείσης τῆς λάρνακος εἰς κρήνην, ὑπάρχει ἔγγλυπτον περίγραμμα ἀραβουργημάτων γλυφέν ὑπὸ τῶν Τούρκων. Σήμερον ἡ ὄραία λάρναξ κατάζεται ἐν τῷ μουσεῖῳ τῆς πόλεως.

Τετράστιχον ἀναθηματικὸν ἐπιγράμμα ἐν ἰαμβικοῖς τομέτροις στίχοις ἐπὶ μαρμαρίνῳ βάρθρῳ εὐρεθείσης ἐν Στάρα Ζαγόρα. Ἀπὸ τῶν αὐτῶν χρόνων.

«Ἡρωδιανὸς Νεικίου πατρὸς ἕστησεν
χάλκειον ἀνδριάντα πατρὸς ψήφῳ
γνώμης τε ἑκατι,—μείλιχος γὰρ ἦν πᾶσιν,—
τερπνῶν τε μείμων, οὓς ἔγραψεν ἀστείως»²⁾.

Πρόκειται περὶ ἀγνώστου ἡμῖν μιμιαμβογράφου, τοῦ Τραϊανέως Νεικίου.

Ἐξάστιχος ἐπιταφία ἐπιγραφὴ ἐπὶ μαρμαρίνης πλακὸς ἀποτελοῦσα

1) Ἐκθέσις περὶ τῆς Τραϊανῆς Αὐγούστης, ἔτ. 1925, σελ. 51—53 βουλγαριστί.

2) Tissot, Bull. corr. hell. ἔτ. 1881, σελ. 130.—Jirsek, Monatsberichte Berl. Akad. ἔτ. 1881, σελ. 441, ἀρ. 2.—Dittemberger, Rhein. Mus. τόμ. XXXVI, σελ. 463.—Foucart, Bull. corr. hell. ἔτ. 1882, σελ. 180.—Dumont-Hollé, Mélanges, σελ. 352, ἀρ. 61.

τετράστιχον ἐπίγραμμα, οὔτινος οἱ πρῶτοι τρεῖς στίχοι εἶναι δακτυλικοί ἐξάμετροι, ὁ δὲ τέταρτος πεντάμετρος. Εὐρέθη ἐν Στάρα Ζαγόρα καὶ προέρχεται ἐκ τοῦ δευτέρου—τρίτου αἰῶνος.

«<Β>ωμόν Ἀτειλιανῶ γαμέτις <μοι στή>σε <Σ>εκοῦνδα
εἵνεκα κοριδί<ο>υ θαλά<μου> τέκ<νο>υ τ' ἐνὶ γαστρί.

<Ἡ>ροὶ Ἀτειλιανῶ <β>ωμόν τό<νο>δ' εἶσε Σ<ε>κοῦνδα
μ<νο>μα μὲν ἐσσομένοις, σ<ῆμα> δὲ <τῶ νέκρ<ο>ι>).

Ἡ λ. ἦ ρ ω ς ἐκκληπτέα ἐνταῦθα ὑπὸ τὴν ἔννοιαν τοῦ χ ρ η σ τ ὁ ς (μακαρίτης, τεθνεώς).

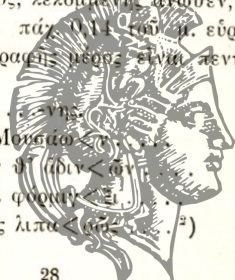
Ἀ τ ε ι λ ι α ν ὁ ς, τὸ λατ. Atilianus ἐκ τοῦ Atilius.

27

Τμῆμα ἐπιταφίου ἐπιγραφῆς, ἀποτελούσης προφανῶς ἠρωελεγείον, ἐπὶ τμήματος μαρμαρίνης πλακῶς, κεκομμένη ἀνωθεν, δεξιόθεν καὶ κάτωθεν, ὕψ. 0,30, πλ. 0,42 καὶ πάχ. 0,11 τοῦ μ. εὐρεθέντος ἐν Στάρα Ζαγόρα. Τὸ σφῆζόμενον τῆς ἐπιγραφῆς μέρος εἶναι πεντάστιχον.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

Ἐργα τῆς Μουσικῆς Ἰνστιτούτου
συμποσίων Ἰνστιτούτου
αὐλοῖς καὶ φωνῶν
τεμπόμενος λιπαρῶν

ΑΘΗΝΩΝ

28

Ἐπιγραφὴ δεκατετράστιχος ἐπιταφία, τετρομμένη καὶ κεκομμένη, δυσσυμπλήρωτος, ἐπὶ μαρμαρίνης πλακῶς ὕψ. 0,90, πλ. 0,45 καὶ πάχ. 0,30 τοῦ μ. εὐρεθείσης ἐν Στάρα Ζαγόρα. Ἡ πλαξ εἶναι κεκομμένη ἀμφοτέρωθεν καὶ ἐν τῶ μέσῳ ἔχει ὀπὴν ἐν σχήματι κύκλου διαμέτρου 0,26 τοῦ μ. Ἐνεκα τῆς κατασκευασθείσης ταύτης ὀπῆς πρὸς χοῆσιν τῆς πλακῶς δι' ἄλλην ἀνάγκην ἀπεκόπη πλεῖστον τῆς ἐπιγραφῆς μέρος. Ἐκ τῶν τελευταίων δύο στίχων συμπληρουμένων ὅπως οὖν φαίνεται ὅτι ἡ ἐπιγραφὴ, ἥς ἡ γλῶσσα

1) S o c o l o w, Bull. der. K. russischen arch. Gesellschaft zu Petersburg, I, ἔτ. 1885.—R e i n a c h, Revue arch. ἔτ. 1886, τόμ. II, σελ. 88.—J i r e c e k - C o m p e r z, Arch. épigr. Mittheil., ἔτος 1886, σελ. 103, ἀρ. 1 καὶ σελ. 209.—D u m o n t - H o m o l l e, Mélanges, σελ. 354, ἀρ. 61.

2) D i m i t r o w, Bull. de l'inst. arch. Bulg. τόμ. VII, ἔτ. 1932—33, σελ. 296, ἀρ. 4.

ἐπική, ἀπετέλει ἠρωσελεγείον. Πιθανῶς ἀνάγεται εἰς τοὺς π. Χ. χρόνους.

«..... - εδα ..... θειτ ..... -ομεν ..... <ἐν ἀκ>μῆ κού-
ρην ..... -ει ποτνω ..... Ἄσιος σπ ..... <γ>ονήν .....
<τ>εκὼν δὲ ἀφ ..... -α ἦσον ..... Προζοννή<σου; .....
> ..... <σ>υνεκτελέ<σαι ..... > ..... -ήσας ..... -ην κομίσ<αι ;
..... > ..... -ε δέξεται ρ ..... -ερθεν ..... <ἐ>μεῦ αὐτοῦ
..... εὐδόμοις καὶ δ ..... πάντα ..... -σας ψυχῆς τὸν δὲ πό-
θον, <ῶφρ' εἰς ; > ἠλικίην μορφὴν δοίην γενόμεσθα.
<Ἡμῶν ; > λαϊνέους εἰκόνας ἐγγὺς ὄρα»¹⁾.

Ὁ Detschew νομίζει ὅτι τὸ ἐλεγείον ἀναφέρεται εἰς ἀδελφὸν καὶ ἀδελφὴν συνταφέντας ὑπὸ τοῦ πατρὸς των Ἀσίου, ἀποίκου ἐκ τῆς Προζοννήσου. Ἐκ δὲ τοῦ τελευταίου στίχου καταφαίνεται ὅτι ἐπὶ τοῦ τάφου, παρ' ᾧ ἡ ἐπιγραφή, ἴσταντο οἱ λίθινοι ἀνδριάντες (λαϊνεοὶ εἰκόνας) τῶν συντεθαμμένων.

Ἐξάστιχος ἀναθηματικῆ ἐπιγραφῆς ἀποκεκῶσα δίστιχον ἠρωσελεγείον ἐπὶ μαρμαρίνου τετραπλευροῦ βάθρου ἀποκείμενος ἄνω εἰς ἐπιστάλιον πλ. 1,70, πλ. κάτω 0,79, ἄνω πλ. 0,61 καὶ πλ. 0,61, ἐν δὲ τῷ μέσῳ πλ. 0,68 καὶ πλ. 0,49, εὐρθεντος ἐν Σόφίᾳ Ζαγοροῦ.

« < Ἀνα> θῆ. Ἐγγι

< Τ > ὄν κρατερόν πολέ< μ > σαι καὶ ἄτρομον < ἄ > σπιδιώτην
< Ἄ > σπαρα χαλκείῃ < εἰ > κόνι τῖσε πόλις :²⁾.

Τὸ ὄνομα Ἄ σ π α ρ εἶναι γνωστὸν ἐν τῇ Βυζαντιακῇ ἱστορίᾳ. Ἐφερεν αὐτὸ ὁ περιώνυμος πατριζίος καὶ στρατηγός, ὁ υἱὸς τοῦ Ἀλλανοῦ στρατηγοῦ Ἀρδαβουρίου. Ὁ Ἄσπαρα ἔδρασεν ἐπὶ τῆς βασιλείας Θεοδοσίου τοῦ μικροῦ, Μαρκιανοῦ καὶ Λέοντος ὡς στρατηγός καὶ πολιτικός³⁾, δολοφονηθεὶς τῷ 471 μετὰ τῶν υἱῶν του Ἀρδαβουρίου καὶ Πατριζίου⁴⁾. Ὁ ἐν χριστιανικῇ παιαῖᾳ ἐκ Φλωρεντίας ἐπιγραφῆ φερόμενος Fl. Arda-

1) Detschew D. Ἐπετηρίς ἐθνικοῦ μουσείου Σοφίας, ἔτ. 1926—31, τόμ. V, σελ. 164, ἀφ. 10, Βουλγαριστί.

2) Dumont-Homolle, Mélanges, σελ. 353, ἀριθ. 61.—Kazargow G. Antike Denkmäler aus Bulgarien, Bull. de l'inst. arch. Bulg. τόμ. IV, ἔτ. 1926—27, σελ. 89.—Γ. Παπαδοπούλου, «Πανδώρα» ἔτ. 1868, σελ. 458, ἀφ. 5 (μόνον ὁ πρῶτος στίχος).

3) Προκοπίου, Βανδαλικὸς πόλεμος, I, 3. 4. 5. 6.

4) Σ. Λάμπρου, ἱστορία τῆς Ἑλλάδος, τόμ. Γ', σελ. 461.

bur Aspar¹⁾ κατὰ πᾶσαν πιθανότητα εἶναι ὁ υἱὸς Ἄσπαρ. Ἐάν ἡ προκειμένη ἐπιγραφή ἀναφέροται εἰς τὸν περιώνυμον στρατηγόν, τότε προέρχεται ἀπὸ τοῦ πέμπτου αἰῶνος.

Ὁ Κασαρωσὸς σχετίζει τὸ ὄνομα πρὸς τὰ Θρακικά: Ο ὕ τ-ά σ π ι ο ς, Ἐσβένιος, A u t e s b i s, Ἀσβαμαῖος. Ἀλλὰ διατὶ οὐχὶ πρὸς τὸ Λατινικὸν a s p e r ὅθεν ἄ σ π ρ ο ς;

30

Ἐπιγραφή τετράστιχος ἀναθηματικὴ ἐπὶ λίθου εὐρεθέντος ἐν Στάρα Ζαγόρα. Ἀπὸ τοῦ δευτέρου αἰῶνος ἢ τρίτου.

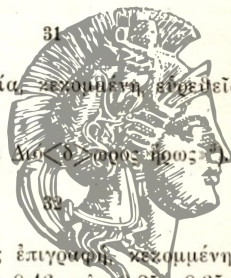
«Οὐλίπια Βολίωνος (ὑπέρ;) αὐτῆς καὶ (τοῦ) συμβίου Ἄνω<νεῖ>-νου»²⁾.

Τὰ ὀνόματα πάντα Λατινικά.

31

Ἐπιγραφή δίστιχος ἐπιταφία, κεκομμένη εὐρεθείσα ἐν Στάρα Ζαγόρα. Ἀπὸ τῶν αὐτῶν χρόνων.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

Ἐπιγραφὴ δίστιχος ἐπιταφία, κεκομμένη εὐρεθείσα ἐν Στάρα Ζαγόρα. Ἀπὸ τῶν αὐτῶν χρόνων.

32

Δίστιχος ἐπιταφία πιθανῶς ἐπιγραφή κεκομμένη, ἐπὶ μαρμαρίνης πλακῶς κεκομμένης δεξιόθεν ὕψ. 0,46, πλ. 0,25—0,35 καὶ πάχ. 0,07 τοῦ μ. εὐρεθείσης ἐν Στάρα Ζαγόρα. Ἐκ τοῦ τρίτου αἰῶνος.

«Ἄνθ(ήλιος) Δημοσθένης Δημοσθένε<ος . . . > γραμματεὺς καὶ πατήρ . . . .»

Ἐπὶ τῆς ἀντιθέτου πλευρᾶς τῆς αὐτῆς πλακῶς ἢ χριστιανικὴ δίστιχος ἐπιγραφή:

«† ὙπερᾶΥμ<ήθη> (sic) Δόμνη Διου. . . . .»

ἀριστερόθεν δὲ ταύτης ἡ δίστιχος ὡσαύτως:

1) D i e h l, inscr. Latinae Christ. I, 20, ἀρ. 67α'.
2) D u m o n t-H o m o l l e, Mélanges, σελ. 354, ἀρ. 61.
3) D o b r o u s k y, Arch. épigr. Mitth. τόμ. XVIII, ἔτ. 1895, σελ. 118, ἀρ. 34.—C a g n a t, inscr. Gr. I, σελ. 250, ἀρ. 763.

«Ἐπίπολις . . . Ἐπιθυμήτου ὑπ<ερεκμηθή> . . . »¹⁾).

Ἐπίπολις πιθανῶς ἐξηγητισμένον τὸ Θορακικὸν ὄνομα Ἐπιπ-
πορις.

33

Ἐπιγραφὴ ὀκτάστιχος ἀναθηματικὴ, εὑρεθεῖσα ἐν τῇ κώμῃ Καρα-
δζαλῆ, νοτιοδυτικῶς τῆς Στάρα-Ζαγόρας. Ἀπὸ τοῦ δευτέρου αἰῶνος.

«Ἀγαθῆ Τύχη. Ο <ϋ>λ(πιον) Πόπ(ι)λιον <E>ὐκράτους ἀρ<χ>ιε-
ρέα κατὰ δόγμα τῆς γλυκυτάτης πατρίδος οἱ παῖδες αὐτοῦ. Εὐτυχῶς»²⁾).

31

Ὀκτάστιχον τμήμα ἀναθηματικῆς ἢ ὀδομετρικῆς ἐπιγραφῆς ἐπὶ ἐξ
ἀββεστολίθου κεκομμένης στήλης ὕψ. 1,93, διαμέτρου κάτω 0,43 καὶ ἄνω
0,34 τοῦ μ. εὑρεθείσης ἐν τῇ κώμῃ Καλιμαρέσβον, περιφερείας Στάρας
Ζαγόρας. Ἀπὸ τοῦ 238—244.

«Ἀγαθῆ Τύχη. Αὐτοκράτορα Καίσαρα <M(ἄρκον) Ἀντώνιον
Γορδιανόν> κ. εὐτυχῆ, εὐσεβῆ, σεβ(αστόν) καὶ τὴν θεοφιλεστά-
την <Φ>α<ρ>σαν Σαβειανῆν. Τραγκυλλεῖναν σωτήριον αὐτοῦ ἢ
<λ>ανπροτάτη Τραιανέων πόλις ἡγεμονεύουτος Ποντοπνίου Μαριανοῦ
προσβ(ευτοῦ) ἀντιστρατήγου. Εὐτυχῶς»³⁾).

33

Ἐπτάστιχον τμήμα ἀναθηματικῆς ἢ ὀδομετρικῆς ἐπιγραφῆς ἐπὶ μαρ-
μαρίνης κεκομμένης στήλης ὕψ. 0,79 καὶ διαμέτρου 0,34 τοῦ μ. εὑρεθεί-
σης ἐν τῇ κώμῃ Μουσαίτσεβον, περιφερείας Στάρα Ζαγόρας. Εἶναι ἀντι-
γραφὴ πιστὴ τῆς προηγουμένης.

«Ἀγαθῆ Τύχη. Αὐτοκράτορα Καίσαρα Μ(ἄρκον) Ἀντώνιον Γορδι-
ανόν, εὐτυχῆ, εὐσεβῆ, σεβ(αστόν) καὶ τὴν θεοφιλεστάτην Φουρί>αν Σαβι-

1) D i m i t r o w, Bull. de l'inst. arch. Bulg. τόμ. VI, ἔτ. 1930—31, σελ. 139
καὶ 137, ἀρ. 3.

2) D u m o n t-H o m o l l e, Mélanges, σελ. 356, ἀρ. 61.— C a g n a t,
inser. Gr. I, σελ. 250, ἀρ. 761.

3) D i m i t r o w D. Bull. de l'inst. arch. Bulg. τόμ. VI, ἔτ. 1930—31,
σελ. 301, ἀρ. 5.

νιαν<ἦν Τρανκυλλ>εῖναν, σεβ(αστήν), σύν<βιον αὐ>τοῦ ἢ λαμπροτάτη Τρα<ϊανέω>ν πόλις, ἡ(γ)εμονεύοντος <τῆς Θρακῶ>ν ἐπαρχείας Ποντων(ίου) Μαγ<ιανοῦ πρεσβ(ευτοῦ) Σε>β(αστοῦ) ἀντιστρα(α)τήγου. Εὐτυχῶς¹⁾.

36

Ἐκτάστιχον τμήμα ὁδομετρικῆς ἐπιγραφῆς ἐπὶ μαρμαρίνης κεκομμένης στήλης ὕψ. 0,97 καὶ διαμέτρου 0,36 τοῦ μ. εὐρεθείσης ἐν τῇ κόμῃ Καλουγέροβον, περιφερείας Στάρα Ζαγόρας. Ἀπὸ τοῦ 222—235.

«<Ἄγαθῇ Τύχῃ. Αὐτοκράτορι Καίσαρι Μ(άροφ) Αὐ>ρ(ηλίφ) Σενή-ρ<φ Ἀλεξάνδρφ, εὐτυχε>ῖ, <εὐσεβεῖ, σ>εβ(αστῶ) ἢ λ<α>νπροτά-<τη Θρ>ακῶν Τραϊανέων <πόλι>ς, ἡγεμονεύον<τος> Ρουτειλλίου Πούδεν<τος> Κρισπίνου, πρεσ<β(ευτοῦ) Σ>εβ(αστοῦ) ἀντιστρα<τή>-γου κ'»²⁾.

37

Ἐπιγραφή ἑνδεκάστιχος ἀναθηματικὴ ἐπὶ μαρμαρίνου βάθρου εὐρεθέντος περὶ τὴν Στάραν Ζαγόρας. Ἀπὸ τοῦ 235—238.

«Ἄγαθῇ Τύχῃ. Τῶν μέγιστον καὶ θεοφιλοτάτων Καίσαρα <Γ(άϊον) Ἰούλιον Οὐῆρον Μακ<ρ>μ(ετ)ρον αὐτοκρ<α>τορα, σεβ(αστόν), <Γερμαν>ικὸν μέγιστον, μακ<ρ>μ(ετ)ρον μέγιστον, Σαρματικὸν μέγιστον <ἢ λαμπροτάτη> Τραϊανέων πό<λι>ς. Εὐτυχῶς»³⁾.

38

Ἐπιγραφή ἑξάστιχος ἀναθηματικὴ εὐρεθείσα ἐν τῇ κόμῃ Σεϊμενλή, περιφερείας Στάρα Ζαγόρας. Ἐκ τοῦ τρίτου—τετάρτου αἰῶνος.

«< . . . Ἀπόλλων>ι <θε>ῶ ἔπ<η>κόφ καὶ σω<σ>ιέ<ρ>γ<φ> Τράλις Δολήους ὁ καὶ Σκοπιάδης εὐξάμενος <τ>ὸ<ν> βωμὸν ἐκ τῶν ἰδίων κατ<ε>σκεύασεν»⁴⁾.

Ἐ π ἡ κ ο ο ς καὶ σ ω σ ῖ ε ρ γ ο ς ἐπίθετα τοῦ Ἀπόλλωνος ἰδιό-

1) D i m i t r o w D. Αὐτόθι. σελ. 300, ἀρ. 4.

2) D i m i t r o w D. Αὐτόθι τόμ. VII, ἔτ. 1932—13. σελ. 303, ἀρ. 6.

3) Γ. Π α π α δ ο π ο ὕ λ ο υ, «Πανδώρα», ἔτ. 1865, σελ. 457, ἀρ. 4.— D u m o n t - H o m o l l e, Mélanges, σελ. 351, ἀρ. 61.— C a g n a t, inscr. Gr. I, σελ. 248, ἀρ. 755.

4) J i r e c e k, Arch. épigr. Mitth. ἔτ. 1881, σελ. 449.— D u m o n t - H o m o l l e, Mélanges, σελ. 357, ἀρ. 61.

τητος σημαντικά. Ἔτερα αὐτοῦ ἀπαντῶσιν ἐν Θρακικαῖς ἐπιγραφαῖς τά: γενικός ἢ γενιακός, δεσπότης, ἱητρός, ἰσχυρός, πατρῷος, προγονικός, σωτήρ 1).

Δολιέους εἶναι μᾶλλον πτώσεως ὀνομαστικῆς, τ. ἔ. τὸ Λατινικὸν Doléus μεταγραφὴν ἑλληνιστί. Τὸ Θρακικὸν ὄνομα εἶναι Δόλης—ου. λατ. D o l e s—D o l é u s—D o l a n u s.

Ἐπιγραφή τετράστιχος ἀναθηματικὴ ἐπὶ τετραπλεύρου ἐξ ἀσβεστολίθου βομοῦ, κεκομμένον κάτωθι, ὕψ. 0,50, πλ. 0,43, πάχ. 0,81 τοῦ μ. εὐρεθέντος ἐν τῇ κόμῃ Ἀβτζή-Δουβαντζά, νοτίως τῆς Στάρα Ζαγόρας. Ἀπὸ τοῦ τρίτου αἰῶνος.

«Ἀὐθ(ήλιος) Μουκιαν<ός> Μ(η)τ<οί> τόν βομὸν εὐχῆς ἐνεκ<εν>»²⁾.

Ἄν ἡ συμπλήρωσις εἶναι θεῶν Μετήρο (θεῶν) ἤτο ἢ Κυβέλη. Ἄλλως ὁ βομὸς ἐστήθη ὡς ἐπιτάφιος μνημαῖον ἐπὶ τοῦ τάφου τῆς μητρὸς τοῦ ἀναθέτου κατ' εὐχὴν.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

Δίστιχος ἀναθηματικὴ ἐπιγραφή κατὰ δεξιομαρτίνου ἀναγλύφου τοῦ Θρακὸς ἱππέως ὕψ. 0,22, πλ. 0,37, πάχ. 0,02 τοῦ μ. κεκομμένον, εὐρεθέντος ἐν τῇ θέσει Μποϊτσουμπούνα, βορειοδυτικῶς τῆς Στάρα Ζαγόρας. Ἀπὸ τοῦ δευτέρου—τρίτου αἰῶνος.

«Ἀὐλούζενις Δεσπούρεος, εὐχαριστήριον»³⁾.

Τὰ ὀνόματα Θρακικά. Δεόσπορις, λατιν. Deospor και Deoporis και κατὰ μετασχηματισμὸν Deopuis. Πιθανῶς ἀντὶ Diosporis κατ' ἐπίδρασιν τοῦ φθόγγου e τοῦ Λατινικοῦ Deus.

1) K a z a r o w G. Thrakische Religion, ἐν τῇ Pauly-Wissowa Realenzyklopädie, λέξις Thrake παραρτ. 1935, σελ. 502.

2) J i r e e k, Arch. épigr. Mittl. τόμ. X, σελ. 104, ἀρ. 3.— K a l i n k a, Denkmäler in Bulgarien, σελ. 140, ἀρ. 152.— D u m o n t-H o m o l l e, Mélanges, σελ. 356, ἀρ. 61.

3) K o z o u c h a r o w A t h., Bull. de la soc. arch. Bulg. ἔτ. 1914, τόμ. IV, σελ. 267.— K a z a r o w, Bull. de l'inst. arch. Bulg. ἔτ. 1923—24, σελ. 69, ἀρ. 1.

41

Ἐπιγραφή τετράστιχος ἀναθηματική, εὑρεθεῖσα ἐν τῇ κόμῃ Οὐμούφορον δυτικῶς τῆς Στάρα Ζαγόρας ἐπὶ τῆς εἰς Φιλιπούπολιν ἀγούστης ὁδοῦ. Ἐπὶ τοῦ τρίτου—τετάρτου αἰῶνος.

« < Ἀγ > αθῆ Τύχη. < Κ > ωμητε (sic) Ζυλουζηνῶ (sic) Λυρηλίω Μουκιανῶ Εἰουλιανῶ (sic) περωριανῶ. Ἐλαβεν εὐχαριστήρια παρὰ κωμητῶν »¹⁾.

42

Ἐπιγραφή ἐξάστιχος ἀναθηματική, εὑρεθεῖσα ἐν τῇ κόμῃ Κεσπετλή, περιφερείας Στάρα-Ζαγόρας. Ἐπὶ τοῦ ἔτους 202.

« Ἀγαθῆ Τύ < χη >. Ἐπὶ αὐτοκράτορος Λ(ουκίου) Σεπτιμίου Σευήρου < καὶ Μ(άρκου) Λυρηλίου Ἀντωνίου > καὶ Καίσαρος ὑπάτων, Διὶ Σεβαζίω Ἄρσε . . . ναόν (:) κατασκευασθέντα ἐπὶ βασιλείῳς Θεοῦ < αζῶν . . . καὶ ὑ > πὸ τοῦ μακροῦ χρό < ο > νοῦ διαφωτισθέντα . . . »²⁾.

Πρόκειται πιθανῶς περὶ ἐπιγραφῆς ἀναθηματικῆς παλαιῶν ναῶν κατασκευασθέντων ἐπὶ τῶν ὀνόματι βασιλέων. Τέλευταιοὶ τῶν ὀνομαζομένων βασιλέων ἦσαν Κόντς Β' καὶ Ρομύλος Α'. Πιθανῶς καταλύθεντος τοῦ βασιλείου αὐτῶν ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων τῆ 10^{ου} αἰ.

Ἐπιγραφή ἐξάστιχος ἀναθηματική, εὑρεθεῖσα ἐν τῇ κόμῃ Νάλδούκιν παρὰ τῆ Στάρα Ζαγόρα. Ἐπὶ τοῦ 212—217.

« Ἀγαθῆ Τύχη. < Μη > τέρα κάστρον Ἰουλίαν Δόμναν Σεβ(αστήν)

1) Dobrousky, Sbornik za narodno ousmotvorenie (= ἀνθολόγιον πνευματικῆς ἐθνικῆς ἀναπτύξεως) τόμ. IV, ἔτ. 1899, σελ. 117, ἀρ. 24.—C a g n a t, inscr. Gr. I, σελ. 244, ἀρ. 738.

2) Dobrousky, Arch. épigr. Mitth. τόμ. XVIII, ἔτ. 1895, σελ. 119, ἀρ. 36.—C a g n a t, inscr. Gr. I, σελ. 246, ἀρ. 744.

3) Περὶ τοῦ Σεβαζίου, ἴδε Μυρτ. Ἀποστολίδου, Περὶ τῆς Θεοσεβείας τῶν Θεοῦ, «Θεοσεβεία» τόμ. V, ἔτ. 1934, σελ. 50. Περὶ δὲ τῶν μνησθησίων Σεβαζίου, Κ. Κουρτίδου, «Ἱστορία τῆς Θεοσεβείας», σελ. 258 κ. ἐξῆς.

ἡ πόλις ἐπὶ σὺν<ν>αρχίας Ἰ.Α... Δημητρίου Ἀπφ(ί)ου. Εὐτυχῶς¹⁾.
Ἰ.Α.Π.Ι.Ο.Σ.—Ἰ.Α.Π.Ι.Ο.Σ.

Πρόκειται περὶ τῆς μητρὸς τοῦ αὐτοκράτορος Μάρκου Αὐρηλίου Σεβήρου Ἀντωνίνου, τοῦ ἐπικαλουμένου Καρακάλλα. Μήτηρ κάστρων= mater castrorum²⁾).

44

Ἐπιγραφή δεκατρίστιχος ἀναθηματική, κεκομμένη ἐν τῇ ἀρχῇ ἐπὶ μαρμαρίνης πλακῶς κεκομμένης ἄνωθεν, ὕψ. 1,15, πλ. 0,77 καὶ πᾶχ. 0,25 τοῦ μ. εὐρεθείσης ἐν τῇ κόμῃ Ἀραμπάκιοι, νοτίως τῆς Στάρα Ζαγόρας. Ἰ.Α.Π.Ι.Ο.Σ.—Ἰ.Α.Π.Ι.Ο.Σ.

«... <Φλ(αβίου) Ἰουστίνου> αἰωνίο<ν> Α<ν<ν>οῦστ<ν>ου καὶ αὐτοκράτορος, ἔτους ἑνδεκάτου καὶ Φλαβίου Τιβερίου Κωνσταντίνου τοῦ εὐτυχεστάτου ἡμῶν Καίσαρος, ἔτους δευτέρου ἰνδ(ικτιῶνος) Θ', ἐπὶ Ἀρμάτου βικαρίου Θράκης διὰ Χρυσάου (Καρακάλλου³⁾»).

Ἰ.Α.Π.Ι.Ο.Σ.—Ἰ.Α.Π.Ι.Ο.Σ. Ἐτερος βικαρίος Θράκης ἀναθηματικὴ ἐπιγραφή ὁ Σολόμο⁴⁾.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

Ἐπιγραφή δεκατετράστιχος ἀναθηματική, ἐπὶ τετραπλευροῦ μαρμαρίνης πλακῶς ὕψ. 0,41, πλ. 0,53 καὶ πᾶχ. 0,07 τοῦ μ. εὐρεθείσης παρὰ τῇ κόμῃ Ἀσπαρούζοβον οὐ μακρὰν τῆς Στάρα Ζαγόρας. Ἰ.Α.Π.Ι.Ο.Σ.—Ἰ.Α.Π.Ι.Ο.Σ.

«Ἄγαθῇ Τύχῃ Θεῶν Δολιχηνῶ ὑπὸ τῆς τοῦ κόσμου ἡμῶν ἀνικητοῦ καὶ ἔωνίου (sic) διαμονῆς καὶ νῆξης (sic) αὐτοκράτορι Καίσαρι Μάρκῳ Αὐρ(ηλίῳ) Σευήρῳ Ἀλεξάνδρῳ (sic), εὐσεβοῦς, εὐτυχοῦς, σεβαστοῦ καὶ Ἰουλί(α)ς Μαυαία(ς) σεβαστῆς καὶ ἱερα(ς) συνκλήτου καὶ δήμῳ (sic) Ρω-

1) Foucart, Bull. corr. hell. ἔτ. 1882, σελ. 182, ἀρ. 4.—Dumont-Homolle, Mélanges, σελ. 355, ἀρ. 61.—Cagnat, inscr. Gr. I, σελ. 247, ἀρ. 751.

2) Πρβλ. Λατιν. ἐπιγρ. ἐν τῇ συλλογῇ ἐπιγρ. Φιλιππουπόλεως Μυρτ. Ἀποστολίδου ὑπ' ἀρ. 117, ἐν τοῖς «Θρακικοῖς» τόμ. στ', ἔτος 1935, σελ. 175.

3) Jirsek, Monats-ber. Berl. Acad. ἔτ. 1881, σελ. 445.—Foucart, Bull. corr. hell. τόμ. VI, ἔτ. 1882, σελ. 185, ἀρ. 8.—Dumont-Homolle, Mélanges, σελ. 355, ἀρ. 61.—Kalinka, Denkmäler in Bulgarien, σελ. 73, ἀρ. 81.

4) Μυρτ. Ἀποστολίδου, Συλλογῇ ἐπιγρ. Φιλιππουπόλεως, ἀρ. 16, «Θρακικά», τόμ. στ', σελ. 175 καὶ Ἀρχεῖον Θρακ. γλωσ. Θησαυροῦ τόμ. Β', ἔτος 1935—36, ἡ τοῦ βικαρίου τῆς Θράκης Σολόμο⁴⁾ ἐπιγραφή.

μαίων καὶ ἱερῶν στρατευμάτων καὶ βουλῆς καὶ δήμου Αὐγούστης Τραϊανῆς Αὐθ(ήλιος) Σαβεῖνος Θεοφίλου Σῦρος ἱερεὺς καὶ (σ)υνέμπορος τῆς Λακίας καὶ Αὐθ(ήλιος) Πρίμος Ἀστε(ί)ω τῶ καὶ Ἰουλίω (sic) ΒΛ τῆς Λακίας, Σεπτίμια Τορολῖς Σουθίω (sic) [ἀναλαβὸν τὸν ν<αὸ>ν] ἀναλαβόντες τὸν ναὸν κατὰ τὸν νόμον καὶ δυσκιπλίαν τῆς ἱερο<σύνης> (sic). Εὐτυχῶς¹⁾.

Σημειωτέα ἢ χοῆσις τῆς δοτικῆς ἐν τοῖς: α ὑ τ ο κ ρ ά τ ο ρ ι κ τ λ., δ ἡ μ ω, Ἀ σ τ ε ῖ ω κ τ λ. Σ ο υ θ ῖ ω ἀντὶ τῆς γενικῆς ὀφειλομένη εἰς τὴν ἀμάθειαν τοῦ λιθοξόου ἢ τὴν ἄγνοιαν τῆς γλώσσης παρὰ τοῦ συντάκτου τῆς ἐπιγραφῆς.

Δ ο λ ῖ χ η ν ὄ ς, τοπωνυμικὸν ἐπίθετον τοῦ Διὸς ἐκ τῆς πόλεως Δ ο λ ῖ χ η ²⁾ τῆς Κομμαγενῆς ἐν Συρίᾳ³⁾, ἐξ ἧς προήρχοντο οἱ ἀφιερωταὶ (Jupiter Dolichenus).

Τ ο ρ ο λ ῖ ς ἢ, Τ ὄ ρ ο λ ο ς ὁ, ὄνομα ἀπαντῶντα παρὰ τοῖς Θραξί, πρὸβ. Τ ὄ ρ υ λ λ ο ς ἐκ τοῦ τῶν ἱερῶν.

Σ ο ὑ θ ῖ ο ς, ὁ, καὶ Σ ο υ θ ῖ α, ὄνομα ἀπὸ τοῦ Ξ ο υ θ ῖ α ς ἐκ τοῦ Ξ ο ὑ θ ο ς (=ξανθός) ἢ Σ ο ὑ θ ῖ ο ς (ἐκ τῆς Λατινικοῦ sudum (=εἰδία), ἄρα εἰδίας, καθάρειος).
Ἐν ἀναλαβὸν τὸν ναόν, παρὰ τὸν ἰσοσταθμῶν ἐσπαρμένους πρὸ τοῦ λιθοξόου.

δ ι σ κ ι π λ ῖ ν α — disciplina — εὐτυχῶς.

46

Ἐπιγραφή τετραστίχος ἀναθηματική, εὐρεθεῖσα ἐν τῇ κόμῃ Καραουριάν, δυτικῶς τῆς Στάρα Ζαγόρας ἐπὶ τῆς εἰς τὴν Φιλιππούπολιν ἀγοῦσης ὁδοῦ, ὅπου ὁ σταθμὸς Ranilum. Οἱ μὴ μνημονευόμενοι αὐτοκράτορες πιθανῶς εἶναι ὁ Σεπτίμιος Σεβήρος καὶ ὁ υἱὸς του Καρακάλλας. Ἀπὸ τῶν ἀρχῶν τοῦ τρίτου αἰῶνος.

«Δὴ μεγίστῳ Δολιχηνῶ, ὑπὲρ σωτηρίας καὶ νείκης τῶν κυρίων αὐτοκρατόρων Κάστῳ καὶ Ἀκύλας καὶ Κάστῳ καὶ Πολυδεύκης κατὰ κέλευσιν τοῦ Θεοῦ οἱ ἱερεῖς ἀνέθηκαν⁴⁾».

1) K a z a r o w G. Un nouveau monument relatif au culte du Dieu Dolichenus, Ἐπετηρ. Ἐθνικοῦ μουσείου Σοφίας, ἔτ. 1922—25, σελ. 120 κ. ἐξῆς.

2) Σ τ ε φ ᾶ ν ο υ Β υ ζ α ν τ ῖ ο υ, ἐν τῇ λ.

3) Σ τ ρ ᾶ β ω ν ο ς, Γεωγραφικά, XVI, 2, 3.

4) D o b r o u s k y, Sbornik, τόμ. IV, ἔτ. 1899, σελ. 63—C a g n a t, inscr. Gr. I, σελ. 244, ἀρ. 737.

Ἐπιγραφή πεντάστιχος ἀναθηματική, κεκοιμένη καὶ τετριμμένη, εὐρεθεῖσα ἐν τῇ κώμῃ Λαλμπικῇ, περιφερείας Στάρα Ζαγόρας. Ἀπὸ τοῦ 193—211.

« . . . . . < ἡγεμονεύοντος Στα > τειλίου Βαρβάρου, ὑπάτου ἀποδειγμένου . . . . . < ἐ > πὶ συναρχίας Σεπτ < μι > ἰου Λύρ < η(λίον) > Βάσσου»¹⁾.

Ἵ Στατεῖλιος Βάρβαρος ἡγεμόνευσε τῆς ἐπαρχίας Θράκης ἐπὶ Σεπτιμίον Σεβήρου, legatus Thraciae et Germaniae superioris²⁾).

Ἐπιγραφή ὀκτάστιχος ἐπιταφία, κεκοιμένη ἀριστερόθεν, ἐπὶ μαρμαρίνης πλακῶς πλ. 0,62 καὶ ὕψ. γέν. 0,30 τοῦ κ. εὐρεθείσης παρὰ τῇ κώμῃ Κουριπέτι νοτίως τῆς Στάρα Ζαγόρας κατὰ τὴν Ῥωμαϊκὴν ὁδὸν τὴν ἀπὸ Πίζου εἰς Ἄρζον ἄγουσαν. Ἀποστέλλεται ἀπὸ τὸν ἠρωελεγειὸν. Ἀπὸ τοῦ δευτέρου τριτοῦ αἰῶνος.

« Κοινὸν < ἐ > χ < εἰν > π < ἰου > ἰου Λύρ < η(λίον) > Βάσσου < τ > ἑλος ἕξ Ἰδαο καὶ δῶρον τύμβου κοινῶν ἐχέειν ἐλάχον»

< Ἰ > νγένεον δ' ἐκάλουν με (πατέρα δ' ἔθαψέ με μήτηρ Σείτις ἀδελφειῶ κοινά χαρομένη»³⁾).

Ἵ Dumont συμπληροῖ ἀντὶ Ἰ ν γ έ ν ο ο ν (λατ. Ingenuus)— Π ε ρ σί ν ο ο ν, ὃ δὲ Jirecek ἀντὶ τοῦ Σ ε ἰ τ ι ς τοῦ Dumont, ὅπερ φαίνεται ἡμῖν προσφανεστέρον τῷ μέτρῳ, Σ ε ἰ τ η. Τὰ ὀνόματα Σί τ α ς, Σί τ η, Σ ἰ τ ι ς, λατιν. S i t a ἀπαντῶσι παρὰ τοῖς Θραξί· πρβλ. καὶ τὰ σύνθετα: Σ ι τ ἄ λ κ η ς, Σ ε ι τ ῖ ζ ε ν ι ς, Σ ε ι τ ι κ ἔ ν θ η ς, Σ ε ι τ α ο ὔ ε ν ι ς.

1) Dobrousky, Arch. épigr. Mittheil. τόμ. XVIII, ἔτ. 1895, σελ. 118, ἀρ. 35.— Cagnat, inser. Gr. I, σελ. 247, ἀρ. 747.

2) Liebenam, Die Legaten, σελ. 394, ἀρ. 23 καὶ σελ. 220.

3) Jirecek, Monatsber. Berl. Akad. ἔτ. 1881, σελ. 448.— Dumont-Homolle, Mélanges, σελ. 356, ἀρ. 61.— Η. καὶ Κ. Skorpil, Arch. épigr. Mittheil. τόμ. XV, σελ. 109, ἀρ. 64.— Kalinka, Denkmäler in Bulgarien, σελ. 269, ἀριθ. 340.

49

Ἐννεάστιχος ἀναθηματικὴ ἐπιγραφή ἐπὶ μαρμαρίνης κυλινδροειδοῦς στήλης ὕψ. 0,68 καὶ διαμέτρου 0,25 τοῦ μ. εὐρεθείσης ἐν τῇ κώμῃ Κρηίν παρὰ τῇ πόλει Καζανλίκῃ περιφερείας Στάρα Ζαγόρας. Ἐκ τοῦ δευτέρου ἢ τρίτου αἰῶνος.

«Ἀπό<λων>ι πατρώφ Λορταζηνῶ Μ(ἄρκος) Αὐρ(ήλιος) Βειβιανός, ἱππεὺς Ῥωμαίων κὲ (sic) Μ(ἄρκος) Αὐρ(ήλιος) Μουκιανός, οἱ Ρουσί<κ>ου (παῖδες) φιλαδελφ<ίας> χαριστήριον»¹⁾.

Ὁ Καζατοω συμπληροῖ φιλιάδελεφ<οι> καὶ παραλείπει τό: παίδες, ὅπερ δηλοῦται ἐν τῇ ἐπιγραφῇ διὰ τοῦ σημείου τῆς παραλείψεως S.

50

Ἐπιγραφή δεκάστιχος ἀναθηματικὴ ἐπὶ ἰβηροστολίου βάρθρου ἀνδριάντος ὕψ. 1,76, πλ. 0,55 καὶ πηγ. 0,23 τοῦ μ. εὐρεθέντος ἐπὶ τοῦ Αἰῶνος παρὰ τῇ πόλει τῆς ἀγοῦσης αἰῶ Τραϊνῆς Αὐγούστης εἰς τὴν κίτταν Μοισίαν (Moesia inferior) ἐν ᾗ τόπω ἐκεῖνο το ἀρχαῖον ἐμπορίον Δισκοδοουράτεραι, ἀποικία τῶν Τραϊανῶν. Ἐκ τοῦ 175.

«Ἀγαθῇ Τύχῃ Μᾶρκον Αὐρήλιον Αντοκλείνον, αὐτοκράτορα, Γερμανικόν, Σαρματικόν, Μηδικόν, Παρθικόν ἢ πόλις ἢ Τραϊανέων τὸν αὐτῆς κτίστην ἐν τῷ ἐμπορίῳ ἐν Δισκοδοουράτεραι, ἡγεμονεύοντος τῆς ἐπαρχίας . . . . .»²⁾.

Ὁ Detschew ὑπολαμβάνει τὸ τοπωνύμιον Δισκοδοουράτεραι καθαρῶς Θρακικόν καὶ ἐτυμολογεῖ τὸ Δισκο ἐκ τοῦ dvis-k=διπλοῦς (ὡς τὸ Λατινικόν bipi ἐκ τοῦ dvis-no), παραβάλλει τὸ δουρότεραι πρὸς τὸ Θρακικόν Δουρόστορον=ἰσχυρὸν φρούριον, ἐξισοῖ τὸ τεραι πρὸς τὸ dervo (βουλγαριστὶ ξύλον)=ἰσχυρὸς καὶ τὸ Θρακικόν Δάλα-Τάρα ἐκ τοῦ Daladara καὶ κατὰ ταῦτα

1) Μυρτίλου Ἀποστολίδου, Ἐπιγραφαί, «Θρακικά», τόμ. Β, ἔτ. 1929, σελ. 11, ἀρ. 1.—Καζατοω G. Antike Denkmäler aus Bulgarien Bull. de l'inst. arch. Bulg. τόμ. II, ἔτ. 1923—24, σελ. 80.

2) Velkova Ivan, Antike Denkmäler aus Bulgarien, Ἐπετηρὶς Ἐθν. μουσείου Σοφίας, ἔτος 1922—25, σελ. 129, ἀρ. 1.

ἐρμηνεύει τὸ Δισκοδοουρότεραι—Δισκοδοουράτεραι ὡς ἔγγιστα «διπλοὺν ἢ δις ἰσχυρὸν φρούριον»¹⁾.

Καθ' ἡμᾶς ἡ λ. εἶναι Ἑλληνική, ὥσπερ καὶ οἱ ἀποϊζιάντες τὸ ἐμπόριον τότε Τραιάνει· ἦσαν Ἑλληνες ἢ ἐλληνίζοντες. Ἐτυμολογεῖται δὲ τὸ Δισκοδοουράτεραι ἐκ τοῦ δίσκος+δοουράτειος (ξύλιος, ἐκ τοῦ δοῦρα—δούρατα Ἰωνιστὶ ἀντὶ δόρατα—δόρυ=ξύλον). Γ. ἔ. ἐκ τοῦ δίσκοι δοουράτειοι (γράφεται δοουράτειοι καὶ δοουράτιοι)=ξύλινοι δίσκοι, ὅπερ ἐλέγετο κατὰ μετωνυμίαν διὰ τὸ μέρος κατ' ἀρχάς, ἐν ᾧ περιείχοντο οὗτοι ἢ κατασκευάζοντο, ἐσηματίσθη τὸ παράθετον ἐπίθετον δισκοδοουράτειος, ἔξ οὗ τὸ πλησμονῆς σημαντικὸν δισκοδοουρατερὸς καὶ τὸ ὄνομα τοῦ συνοικισμοῦ Δισκοδοουράτεραι (πρβλ. Πλαταιαί, Θεσπιαί, Πρασιαί κτλ.) τ. ἔ. τόπος, ἐν ᾧ κατασκευάζονται δίσκοι δοουράτειοι, δηλ. ξύλινοι δίσκοι ἢ τόπος πλήρης ξυλίνων δίσκων²⁾. Σημειωτέον δὲ ὅτι καὶ νῦν κατὰ τὰ μέρη ἐκεῖνα ἐκ τοῦ ἁπλοῦ κατασκευάζονται ξύλινα ἄγγεῖα.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ἐπιγραφὴ δεκάστιχος ἀναθηματικὴ ἐπὶ ἐξ ἄσβεστολίθου βάρθρον, κεκομμένον ἄνωθι, ὕψ. 1,24, πλ. 0,55 καὶ πλάθ. 0,58 τοῦ μ. Ἐκ τοῦ αὐτοῦ τόπου. Ἀπὸ τοῦ 195.

« < Ἀγαθῆ Τύχη. Λούκιον Σεπτίμιον Σεουήρον αὐτοκράτορα > Ἀραβικόν, Ἀδιαβηρικόν ἢ βουλὴ καὶ ἀδῆμος Τραιάνεων (τὸν) αὐτῆς κτίστην ἐν τῷ ἐνπορίῳ αὐτῆς Δισκοδοουράτεροις, ἡγεμονεύοντος τῆς Θρακῶν ἐπαρχείας Καϊλίνα Λάργου, ἐπιμελουμένου Οὐλ(πίου) Ἀγησάνδρου»³⁾.

52

Ἐπιγραφὴ δεκάστιχος ἀναθηματικὴ ἢ ὁδομετρικὴ ἐπὶ ἐξ ἄσβεστολίθου βάρθρον ἀνδριάντος ὕψ. 1,47, πλ. 0,65 καὶ πλάθ. 0,53 τοῦ μ. Ἐκ τοῦ αὐτοῦ τόπου. Ἀπὸ τοῦ 235—238.

« Ἀγαθῆ Τύχη. < Γὸν μέγιστον καὶ θεϊότατον Καίσαρα Ἰούλιον Οὐ-

1) Αὐτόθι κατ' ἀνακοίνωσιν τοῦ Welkow.

2) Ἴδε Μυρτ. Ἀποστολίδου, Περὶ τῆς γλώσσης τῶν Θρακῶν, σελ. 189, σημ. 6, «Θρακικά», τόμ. Γ'. ἔτ. 1932.

3) V e i c o w I v a n, αὐτόθι, σελ. 130, ἀφ. 2.

ἦρον Μάξιμον (; >, αὐτοκράτορα, εὐσεβῆ, εὐτυχῆ, σεβ(αστόν) ἢ βουλ(ή) και ὁ δῆμ(ος) τῆς Τρα<α>ϊνέων τὸν αὐτῆς κτίστην ἐν τῷ ἐμπορίῳ αὐτῆς Δισκοδουρατέρας, ὑπατευόντος τῆς Θρακῶν ἐπαρχείας Τ(ίτου) Κλοδίου Σατουρνείνου, ἐπικαλουμένου Νομερίου Σκέλητος. Εὐτυχῶς β' 1).

Οὕτω συμπληροῖ ὁ Velkow. Ἄλλ' ὁ Τ. Κλόδιος Σατουρνείνος ἡγεμόνευσε τῆς ἐπαρχίας Θρακῆς κατ' ἄλλην ἐπιγραφὴν 2) ἐπὶ Ἀλεξάνδρου Σεβήρου (222—235).

53

Ἐπιγραφὴ ἐπτάστιχος ἀναθηματικὴ ἐπὶ ἐξ ἄσβεστολίθου βάθρου ἀνδριάντος ὕψ. 1,45, πλ. 0,56 καὶ πλάχ. 0,51 τοῦ μ. Ἐκ τοῦ αὐτοῦ τόπου. Ἀπὸ τοῦ 210—217.

Ἐπιγραφὴ Τύχη. <Ιουλίαν Σεβαστὴν, μητέρα > κίστρον (ἢ) βουλὴ και ὁ δῆμος τῆς Τραϊανέων τὸν αὐτῆς κτίστην ἐν τῷ ἐμπορίῳ αὐτῆς Δισκοδουρατέρας (sic), ἡγεμονεύοντος τῆς Θρακῶν ἐπαρχείας Κορσενίου Μαρκέλλου 3).

Ὁ Κορσένιος Μάρκελλος τὸ πρῶτον ἀπαύει ἐν ἐπιγραφῇ ὡς ἡγεμόνευσε τῆς ἐπαρχίας Θρακῆς. Ἡ συμπληρωσὶς ἐγένετο διὰ τοῦ ὀνόματος τῆς αὐτοκράτειρας Κλοδίας Ἐὐτυχῆς μητρός τοῦ Καρακάλλα, διότι αὐτὴ προσαγορεύεται ἐν ἑτέρῃ ἐπιγραφῇ τῆς αὐτῆς ἐπαρχίας μ ἡ τ η ρ κ α σ τ ρ ω ν 4).

54

Ἐπιγραφὴ ἐνδεκάστιχος ἀναθηματικὴ ἐπὶ ἐξ ἄσβεστολίθου βάθρου ἀνδριάντος, τεθραυσμένου κίτῳθεν, νῦν ὕψ. 1,32, πλ. 0,48 καὶ πλάχ. 0,48 τοῦ μ. Ἐκ τοῦ αὐτοῦ τόπου. Ἀπὸ τοῦ 222—235.

Ἐπιγραφὴ Τύχη. Αὐτοκράτορα Καίσαρα Μ(ἄρκον Αὐρ(ήλιον) Σεουήρον Ἀλέξανδρον, εὐσεβῆ, σεβαστόν, θεοῦ Ἀ<ντωνείνου> υἱόν, θεοῦ <Σεουήρου ἑγγονον> ἢ βουλὴ και δῆμος Τραϊανέων πόλεως ἀνέστησεν, ἐπιμελουμένου Αὐρ(ήλιου) Δινδίνιδος, πρώτου ἄρχοντος 5).

Ὡς γνωστόν ὁ Σεπτίμιος Σεβήρος εἶχε σύζυγον τὴν Ἰουλίαν Δό-

1) V e l c o w I v a n, αὐτόθι σελ. 131, ἀρ. 3.

2) C a g n a t, inscr. Gr. I, ἀρ. 559.

3) V e l k o w I v a n, αὐτόθι, σελ. 133, ἀρ. 4.

4) Πρβλ. ἀνωτέρω ἐπιγρ. ὑπ' ἀρ. 43 και σημ. 2.

5) V e l k o w I v a n, αὐτόθι, σελ. 134, ἀρ. 5.

μναν, μητέρα τοῦ Καρακάλλα. Ὁ Βασιανὸς ὁ ἐπικαλούμενος Ἡλιογάβαλος, ἦτο υἱὸς τῆς Σοαμίδος, πρεσβυτέρου θυγατρὸς τῆς Μαίσης, ἀδελφῆς τῆς Δόμνης, φερόμενος ὡς υἱὸς τοῦ Καρακάλλα καὶ ἔγγονος τοῦ Σεπτιμίου Σεβήρου. Ὁ δὲ Ἀλεξιανὸς ἢ Ἀλέξανδρος ἦτο υἱὸς τῆς Μαμαίας νεωτέρας ἀδελφῆς τῆς Σοαμίδος, ἄρα ἐξάδελφος ἐκ μητρὸς τοῦ Ἡλιογαβάλου. Συνῆρξε δὲ τῷ Ἡλιογαβᾶλῳ τῷ 222 καὶ φονευθέντος αὐτοῦ ἐγένετο διάδοχος. Ἐν τοῖς νομίσμασιν ὁ μὲν Καρακάλλας καλεῖται Μ. Α Ὑ Ρ. Σ ε π τ ι. Ἀ ν τ ω ν ε ἰ ν ο ς, ὁ Ἡλιογάβαλος Μ. Α Ὑ Ρ. Ἀ ν τ ω ν ε ἰ ν ο ς, ὁ δὲ Ἀλέξανδρος Σεβήρος ἐν ἐπιγραφαῖς Μ. Α Ὑ Ρ. Σ ε β ῆ ρ ο ς Ἀ λ έ ξ α ν δ ρ ο ς. Κατὰ ταῦτα ἐν τῇ προκειμένῃ ἐπιγραφῇ, ἐπειδὴ πρόκειται περὶ υἱοῦ τοῦ Ἀντωνεῖνου (Καρακάλλα) καὶ ἐγγόνου τοῦ Σεβήρου (Σεπτιμίου), τοιοῦτος ἐφέρετο ὁ Ἡλιογάβαλος καὶ οὐχὶ ὁ ἐξάδελφός του καὶ διάδοχος Ἀλέξανδρος. Ὅθεν ὁ συλλογεὺς νομίζει ὅτι ἡ συμπλήρωσις κακῶς ἔχει καὶ δεόν νὰ διορθωθῇ εἰς «Μ[[ἄρχον) Αὐρήλιον Ἀντωνεῖνον κτλ. θεοῦ Ἀ<ντωνεῖνου> υἱόν, θεοῦ <Σεουήρου ἔγγονον>». Ἀπὸ τοῦ 218—222.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ἐπιγραφή ἀκτινωτάτου, ἀσπίδος, κεκομμένη ἐπὶ τριμήνου (ἔσβεστο) λίθου μήκους καὶ πλ. 0,15 τοῦ μ. Ἐκ τοῦ αὐτοῦ τόπου καὶ τῶν αὐτῶν χρόνων.

«... ὁ δῆμος τῆς Τ<ραϊανέου>... ἐ>ν ἐμπορίῳ Δ<ισκοδουρατέραις...>»¹⁾.

56

Ἐπιγραφή ὀκτάστιχος ὀδομετρικὴ, κεκομμένη καὶ τετριμμένη ἐπὶ ἐκ γρανίτου στήλης, ὕψ. 1,08, περιφερείας 1,26 τοῦ μ. εὐρεθείσης ἐν Ἀκμουνάῳ ἐπαρχίᾳ Τσιρπᾶν περιφερείας Στάρα Ζαγόρας. Ἀπὸ τοῦ 218—222.

«Ἀγαθῇ Τύχῃ Αὐτοκράτο(ρι) Καίσαρι Μ(ά)ρ(κ)ῳ Αὐρηλίῳ <Ἀντωνεῖνῳ> θεοῦ Ἀ<ντωνεῖ>νου υἱῷ, θεοῦ Σευή<ρ>ου ἐγγόνῳ ἢ Τραϊανέων πόλις μείλιον ἠγ(εμονεύοντο) τῆς Θρα(κῶν) ἐπαρχίας Πρωσίου Ρουφείνου»²⁾.

1) V e l k o w I v a n, ἀτόθι, σελ. 136, ἀρ. 6.

2) H. x a i K. S c o r p i l, Arch. épig. Mittheil, τόμ. XV, σελ. 108, ἀρ. 63.— K a l i n k a, Denkmäler in Bulgarien, σελ. 47, ἀρ. 43.— C a g n a t, inscr. Gr. I, σελ. 218, ἀρ. 753.

Ἡ συμπλήρωσις <Ἄ ν τ ω ν ε ἰ ν φ> εἶναι τοῦ συλλογέως, διότι πρόκειται περὶ τοῦ Ἡλιογαβάλου¹⁾. Ἄλλως τε ὁ ἡγεμονεύων τῆς ἐπαρχίας Θορῆς L. Prosius Rufinus διετέλεσε τοιοῦτος ἐπὶ Ἡλιογαβάλου κατ' ἄλλας ἐπιγραφάς²⁾. Οἱ ἀδελφοὶ Skorpil, οἱ δημοσιεύσαντες πρῶτοι τὴν ἐπιγραφὴν, συνεπλήρωσαν <Σ ε υ ἦ ρ φ Ἄ λ ε ξ ἄ ν δ ρ φ> καὶ τὴν συμπλήρωσιν ταύτην παρεδέξαντο ὁ τε Kalinka καὶ ὁ Cagnat, ἀνάγοντες τὴν ἐπιγραφὴν εἰς τοὺς χρόνους τοῦ Ἀλεξάνδρου Σεβήρου (222—235). Εἶναι γνωστὸν ὅτι ἡ πρὸς μητρὸς θεία τοῦ Καρακάλλα M α ἰ σ α καὶ αἱ δύο αὐτῆς θυγατέρες Σ ο α ἰ μ ἰ ς καὶ M α μ μ α ἰ α, αἵτινες ἔζων ἐν Συρίᾳ, προσοικειωσάμεναι τὸ πλεῖστον τοῦ στρατοῦ διὰ τοῦ ἀπείρου των πλούτου δὲν ἠσχύνθησαν νὰ διαδώσωσιν ὅτι ὁ υἱὸς τῆς Σοαμίδος Β α σ σ ι α ν ὸ ς ὁ ἐπιλεγόμενος Ἡ λ ι ο γ ἄ β α λ ο ς, ἄτε ἱερατεύων ἕως τότε εἰς τὸν ἐν Ἐμέσῃ ναὸν τοῦ Ἡλίου, ἦτο υἱὸς τοῦ Καρακάλλα, ὃν καὶ ἐπέτυχον ν' ἀναγορεύσωσιν αὐτοκράτορα, ὡς νόμιμον διάδοχον. Οὕτω μόνος ὁ Ἡλιογάβαλος ἐφέρετο υἱὸς τοῦ Καρακάλλα καὶ ἔγγονος τοῦ Σεβήρου.

Ἐπιγραφὴ δεκατοῦσιτος ἀναθήματις ἡ δόμητροικῆ ἐπὶ στήλης ἐκ
 ΑΚΑΔΗΜΕΙΑΣ ΑΘΗΝΩΝ
 Δευσίδη καὶ εὐφροσύνην ἀσβεστολίθου (σημ. 49, 90, προσηφείας 1, 15) τοῦ
 μ. εὐφροσύνης ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ. Ἄπο τοῦ 244—249

«Ἄγα<θῆ Τύχ>η. Ὑπὲρ νεκρῶν καὶ αἰ<αἰ>ωνίου δι<αμ>ο-
 νῆς τοῦ θει<ο>τ<ά>τον αὐτο<κρατ>ορ<ος> Κ<αἰσαρο>ς Μ<αρο>
 ζου) Ἰουλί<ου Φ>ιλίππου, <εὐτυχ>οῦς, εὐσεβ<οῦς,σεβ>ασ<του> κ<αἰ>
 τῆς θ<ε>οφιλεσ<τάτης> Αὐγούσ<της Μα>ρκίας Ὡταν<ιλίας> Σενή-
 <ρας, ἡγ>εμονεύο<ντος τ>ῆς Θορακῶν ἐπαρχίας Σέ<ξ>τον Φ<ο>ουρνίου
 Που<βλ>ιανοῦ, πρε<σβ>ευτοῦ Σεβ<αστου> ἀντιστρατήγου ἢ λα<μπρο>-
 τά<τη> Τραϊανέων πόλις. <Εὐ>τυχῶς»³⁾.

Ὁ Cagnat ἀναγινώσκει καὶ ἀποκαθιστᾷ «<Ο>ὐν<ί>ου Φ<α>-
 β<ι>ανοῦ πρεσβευτοῦ κτλ.».

Ἐπειδὴ ὁ ὁμώνυμος τοῦ αὐτοκράτορος υἱὸς ἐγένετο συναύγουστος

1) Ἴδε ἀνωτέρω τὴν ὑπ' ἀρ. 54 ἐπιγραφὴν.

2) Ἴδε D o b r o u s k y, Sborník, ἔτ. 1900, σελ. 103.— L i e b e n a m, Die Legaten, σελ. 395, ἀρ. 27.— D u m o n t-H o m o l l e, Mélanges, σελ. 314.

3) Η. καὶ K. S k o r p i l. Arch. épigr. Mittheil. τόμ. XV, σελ. 108, ἀρ. 62.— C a g n a t, Revue archéol. ἔτ. 1892, τόμ. XIX, σελ. 294, ἀρ. 10.— K a l i n k a, Denkmäler in Bulgarien, σελ. 62, ἀρ. 64.— C a g n a t, inscr. Gr. I, σελ. 249, ἀρ. 757.

ἀπὸ τοῦ 246—7 καὶ δὲν μνημονεύεται ἐν τῇ ἐπιγραφῇ, ἐνδέχεται αὕτη νὰ εἶναι προγενεστέρα τοῦ 246.

58

Ἐπιγραφὴ δωδεκάστιχος ὁδομετρικὴ ἐπὶ στήλης ἔρυθρόχρου ὕψ. 0,98 καὶ διαμέτρου 0,42 τοῦ μ. εὐρεθείσης παρὰ τῷ Τσιολάν περιφερείας Στάρα Ζαγόρας. Ἀπὸ τοῦ 198—210.

« Ἀγαθῇ Τύχη. Αὐτοζρότορι Λ(ουζίφ) Σεπτιμίφ Σεουήρφ Πεφτίνακι, Ἀραβικῷ, Ἀδιαβηνικῷ, Παρθικῷ, μεγίστῳ κὲ (sic) Μ(άροφ) Αὐρ(ηλίφ) Ἀντωνείνφ σεβ(αστοῖς) κὲ (sic) Πουπλίφ Σεπτιμίφ Γέτα καίς <α>ρι ἡ Τραϊανέων πόλις (τὸ) μείλιον ηῖ ἡγεμονεύοντος τῆς ἐπαρχείας Γ(αῖου) Κακίνα Λάργου, πρεσβ(ευτοῦ) Σεβ(αστῶν) ἀντιστρατήγου»¹⁾.

Τὸ μείλιον ηῖ ἀντὶ ιη' (18ον).

Τὸ ἐν ταῖς ἐνिकाῖς δοτικαῖς προσημασμένον Ι, ὅπερ ἡμεῖς πανταχοῦ ὑπογράφομεν, σπανίως ἀπαντᾷ καὶ ἐν τῇ παρῇ ἐν τῷ Ἀ γ α θ ἡ Τ ύ χ η.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Μονόστιχος ἐπιτάφια ἐπιγραφὴ ἐπὶ μαρμαρίνης στήλης ὕψ. 0,22, πλ. 0,18 καὶ πάχ. 0,12 τοῦ μ. εὐρεθείσης ἐν τῇ κώμῃ Σνεδινένια περιφερείας Τσιολάν-Στάρα Ζαγόρας. Προσέχεται ἀπὸ τοῦ τρίτου π. Χ. αἰῶνος.

« Διότιμος Σώζιος»²⁾.

Σῶζις καὶ Σῶσις καὶ Σωσίας Ἑλληνικὰ ὀνόματα.

60

Μονόστιχος ἐπιγραφὴ ἀναθηματικὴ (:), κεκοιμένη ἐπὶ μαρμαρίνου τμήματος θριγκοῦ ὕψ. 0,25, πλ. 0,48 καὶ πάχ. 0,22 τοῦ μ. εὐρεθέντος ἐν τῇ κώμῃ Σαρασμαῖλ περιφερείας Τσιολάν-Στάρα Ζαγόρας. Ἀπὸ τοῦ πρώτου π. Χ. αἰῶνος, ἂν ἀναφέρηται εἰς τὸν Ρωμαῖον στρατηγὸν Λιζίνιον Κράσσον.

1) D o b r o u s k y, Sbornik, τόμ. XVI, σελ. 99, ἀρ. 2.— S e u r e, Bull. de corr. héll. τόμ. XXII, ἔτ. 1898, σελ. 522, ἀρ. 12.— C a g n a t-B e s n i e r, Revue archéol. τόμ. XXXVI, σελ. 307, ἀρ. 19.— K a l i n k a, Denkmäler in Bulgarien, σελ. 28, ἀρ. 33.— C a g n a t, inscr. Gr. I, σελ. 245, ἀρ. 741.

2) V e l c o w I v a n, Bull. de l'inst. arch. Bulg. τόμ. IV, ἔτ. 1926—27, σελ. 317.

« . . . . <Λικιν>ίφ Κράσσω Φ<ρουγι . . . . >¹⁾).

61

Ἐπιγραφή δεκαεξάστιχος πιθανῶς ἐπιταφία, κεκομμένη ἐν τέλει, ἐπὶ ἐξ ἀββεστολίθου στήλης ὕψ. 1,66, πλ. 0,35—0,50 καὶ πάχ. 0,40 τοῦ μ. εὐθεθείσης ἐν τῇ κόμῃ Καραουράν (σταθμὸς Ranilum) περιφερείας Τσιρπάν-Στάρα Ζαγόρας. Ἐκ τοῦ τρίτου αἰῶνος.

« Ἀὐρ(ήλιος) Μουκία<ν>ὸς Δίνεος σκυτεὺ<ς> Κελληνὸς κέ (sic) ἢ σύμβιος αὐτο<ῦ> Δό . . . . . »²⁾).

62

Ἐπιγραφή τρίστιχος ἀναθηματικὴ ἐπὶ τμήματος μαρμαρίνου τετραπλεύρου βομοῦ, ἔχοντος ἀναγλύφους παραστάσεις καθ' ὅλας τὰς πλευράς του ὕψ. 0,64, πλ. 0,39 καὶ πάχ. 0,60. Ἐκ τοῦ αὐτοῦ τόπου καὶ χρόνου.

« Ἀὐρ(ήλιος) Ἀριστενέτο<ν> (sic) ἰσχυρῆς ἐκ τῶν ἰδίων τῆς π<όλεως ; > »³⁾).

ΑΚΑΔΗΜΙΑ — Α — ΠΡΩΤΟΣ ΚΟΙΝΩΝΙΑ ΤῶΝ ΜΕΛΕΤῶΝ ΤῆΣ ΕΠΙΣΤΗΜΟΤΙΚΗΣ

63

Ἐπιγραφή ὀκτάστιχος ὀρθογωνικὴ ἐπὶ ἐξ ἀββεστολίθου πλατῶς κεκομμένης ἄνωθεν, δεξιόθεν καὶ ἀριστερόθεν, ὕψ. 0,37, πλ. 0,27 καὶ πάχ. 0,10 τοῦ μ. εὐθεθείσης ἐν τῇ κόμῃ Ὁρῦζορον περιφερείας Τσιρπάν-Στάρα Ζαγόρας. Ἐκ τοῦ αὐτοῦ χρόνου.

« . . . . Δεκτηνίας Κοθιέου (:) κόμης τῆ<ς> Κοζελωνέ<ων> τοὺς ὄρους τεθεύκαμεν »⁴⁾).

1) K a l i n k a, Denkmäler in Bulgarien, σελ. 335, ἀρ. 434.

2) D o b r o u s k y, Arch. épigr. Mitth. τόμ. XVIII, σελ. 116, ἀρ. 29 καὶ Sbornik, τόμ. XII, σελ. 333, ἀρ. 22.— K a l i n k a, Denkmäler in Bulg. σελ. 250, ἀρ. 314.

3) K a z a r o w G. Bull. de la société arch. Bulg. ἔτ. 1915, τόμ. V, σελ. 1, ἀρ. 1.

4) K a z a r o w G. Bull. de l'inst. arch. Bulg. τόμ. II, ἔτ. 1923—24, σελ. 74.

Τετράστιχος ἀναθηματικὴ ἐπιγραφή κάτωθεν μαρμαρίνου ἀναγλύφου τοῦ Θρακῆος Ἰππέως, τεθραυσμένου, ὕψ. 0,37, πλ. 0,42 καὶ πᾶχ. 0,06 τοῦ μ. εὐρεθέντος ἐν τῇ περιφερείᾳ Τσιρπάν-Στάρα Ζαγόρας. Ἐκ τῶν αὐτῶν χρόνων.

«Ἐγαθῆ <Τύχη>. . . Πρόκιλος ἐπικτηνείτης σὺν Εὐτυχιανῶ κολλήγα ἐπηκόφ Θεῶ ἤρω[τ]ι Κελλῶν εὐχὴν ἐποίησαμεν ὑπὲρ τῆς ἐνθὴ-κ<ης κ>αὶ αὐτῶν ἐλπίδος»¹⁾. Ὁ Velkow ἐσφαλμένως συμπληροῖ Κ ἐ λ λ ω ν (ι).

ἐ π ι κ τ η ν ῖ τ η ς, λατιν. jumentarius=ὁ ἐπὶ τῶν κτηνῶν καὶ ὑποζυγίων ὄν, κτηνοτρόφος.

κ ο λ λ ῆ γ α ς, λατιν. collega=συνάδελφος, ἑταῖρος.

ἤ ρ ω ς Κ ε λ λ ῶ ν=Κελληνός²⁾. Ἐν ᾧ τόπῳ εὐρέθη τὸ ἀνάγλυφον ἦτο ὁ σταθμὸς C i l l i.

Ἐπιγραφή ὀκτάστιχος ἐπιτύχη ἐπὶ ἑξ ἄσβεστολίθου στήλης ὕψ. 2,15, πλ. 0,48 καὶ πᾶχ. 0,15 τοῦ μ. εὐρεθέντος ἐν τῇ κώμῃ Τσιρπάν-Στάρα Ζαγόρας. Ἐκ τῶν αὐτῶν χρόνων.

«Ροῦφος Ρουφιανὸς στρατιώτης αὐτοκρατορῶν Ἐπτησιῶ Δορξένθου μητρὶ μνήμης χάριν»³⁾.

Ἐπιγραφή δεκαπεντάστιχος ἀναθηματικὴ ἐπὶ ἑξ ἄσβεστολίθου πλακόζ, κεκομμένης ἄνωθεν, ὕψ. 0,68, πλ. 0,42 καὶ πᾶχ. 0,15 τοῦ μ. εὐρεθείσης ἐν τῇ κώμῃ Τουρκμισλῆ περιφερείας Τσιρπάν-Στάρα Ζαγόρας. Ἐκ τῶν αὐτῶν χρόνων.

Ἐγαθῆ Τύχη. Συνποσιασταὶ <θ>εοῦ Ἀ(σ)κληπιοῦ: Γερμα-

1) V e l k o w I v a n, Bull. de l'inst. arch. Bulg. τόμ. V, ἔτ. 1928—29, σελ. 379.

2) Ἴδε ἀνωτέρω ἐπιγρ. 61.

3) D o b r o u o k y, Sbornik, τόμ. V XI, σελ. 115, ἀρ. 22.—S e u r e, Bull. corr. hell. ἔτ. 1901, τόμ. XXV, σελ. 321, ἀρ. 21.—K a l i n k a, Denkmäler in Bulgarien, σελ. 250, ἀρ. 313.—C a g n a t, inscr. Gr. I, σελ. 244, ἀρ. 739.

νός Γερμ<α>νοῦ, Ἐπτήτρ<α>λις Μουκα(πόρεος), Κότυς Δόλης, Μουκάτραλις Ἐπτη(τραίλεος), Ταφσᾶς Σκεληνός, Πίστους Σκέλου, Δόλης Δειξεξένε(ος), Μουκάβορι(ς) Αὔλου(πόρεος), Μουκάπορις Βρι(ξένεος), Μουκάπορις Μουκα(πόρεος), Μουκάτ<ο>αλις Δια(ξένεος) Δόλης Βεί<θ>υος¹⁾.

Οἱ συμπροσιασταὶ (convivatores) πάντες σχεδὸν φέρουσι γνήσια Θορακικὰ ὀνόματα.

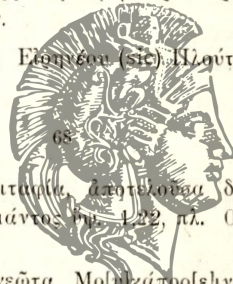
Πί σ τ ο υ ς μεταγραφὴ τοῦ Λατινικοῦ Pistus (pinso=τύπτω, ἰγδίζω, κοπανίζω).

67

Ἐπιγραφὴ πεντάστιχος ἀναθηματικὴ ἐπὶ ἐξ ἄσβεστολίθου πλακόσ, κεκοιμένης ἄνωθι, ὕψ. 1,51, πλ. 0,60 καὶ πᾶχ. 0,18 τοῦ μ. εὐρεθείσης ἐν τῇ κώμῃ Ἀληπασᾶ, ὅπου ἡ Θορακικὴ κώμη Καρασοῦρα, περιφερείας Τσιτοπάν. Ἀπὸ τῶν αὐτῶν χρόνων.

«Ἀὐρ(ἡλίου) Σε[υ]ουῆρος Εἰσηρέου (sic) Πλούτων ἐπικήφω εὐχαριστήριον ἀνέστησεν»²⁾.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

Ἐπιγραφὴ τετράστιχος ἐπιταφία ἀποτελούσα δίστιχον ἐλεγείον ἐπὶ ἐξ ἄσβεστολίθου βάθρου ἀνδριάντος ὕψ. 1,22, πλ. 0,82—0,65, εὐρεθέντος ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ.

«Τὸν στρατι<ῆ> τεθνεῶτα Μο[υ]κάπορ[ε]ιν ἄνδρα Σαβεῖνον <σ>τήσεν μνημοσύνην ἀνδρὸς ἐρασκομένη»³⁾.

Ἀνάγνωστέον Μ ο κ ἄ π ο ρ ι ν. Ἐ ρ ἄ σ κ ο μ α ι—ἐρῶμαι, ἔραμαι· πρωτοφανῆς λέξις.

69

Ἐπιγραφὴ ἐπτάστιχος ἐπιταφία, ἣς οἱ δύο πρώτοι στίχοι εἶναι δα-

1) D o b r o u s k y, Arch. épigr. Mittheil. τόμ. XVIII, σελ. 116, ἀρ. 30 καὶ Sbornik, τόμ. XII, σελ. 333, ἀρ. 21.—K a l i n k a, Denkmäler in Bulgarien, σελ. 157, ἀρ. 176.

2) D o b r o u s k y, Sbornik, τόμ. XII, σελ. 335, ἀρ. 28.—K a l i n k a, Denkm. in Bulg. σελ. 132 ἀριθ. 142.

3) H. καὶ K. S k o r p i l, Arch. épigr. Mitth. τόμ. XV, σελ. 105, ἀρ. 47.—K a l i n k a, Denkm. Bulg. σελ. 271, ἀρ. 343.

κτυλικοί ἑξάμετροι. ὁ γ', δ' καὶ ε' πεντάμετροι, ὁ ζ' πεντάμετρος κατὰ τὸ δεύτερον ἥμισυ καὶ ὁ ζ' ἑξάμετρος λαμβανομένης τῆς συλλαβῆς **Οὐά** (va) ὡς βραχείας. Ἐκ τοῦ αὐτοῦ τύπου.

«<Τὸν> πάλε (sic) στρατιώτην, <νῦν> ἐντείμως βίῳτο<ο>
τέρμα ἐὼν πλήσαντα πάϊς διεδέξατ' ὁμοίως
ζηλώσας στρατιῆς ἐλπίδα τὴν γονέων,
τοῦ χάριν ἄνστησαν ἀμφοτέρω τοκέας.
Πατρὶ μὲν οὖν ἔστιν οὔνομα Διοφάνης,
κεδνὴν δὲ καλέουσιν μητέρα Κανθιδέα,
αὐτὸν δ' ἔμ' μέσσοισιν Οὐαλεντεϊνόν μ' ἔσορᾶτε»¹⁾.

Κ α ν δ ι δ ε α = Λευκὴ ἐκ τοῦ candidus. Ὡς φαίνεται τὸ ἐπίγραμμα προσημύσθη ἐπὶ ἄλλου.

70

Ἐπιγραφή ὀκτάστιχος ἀναθηματικῆ εἰσοθεῖσα ἐν Σηλύμφω, βορειο-ανατολικῶς τῆς Στάρα Ζαγόρας. Ἀπὸ τοῦ πρώτου αἰῶνος.

«Ἄ <γαθῆ Τύ> Ζη. Θεῶ Ἀπολλωνίου Πυθαγόφ Ἐστρακενηφ Ἄττιος
Τροπαιός <β> σὺλευτῆς Τροπαιανέου <β> ἐστήσεν ὑπὲρ ἑαυτοῦ <καὶ
τῆς σ> ἑαυτοῦ Πυθαγοφ <καὶ τῶν> ἑστρακῶν Ἐστρακῶς»²⁾.

Ἐπιγραφή πεντάστιχος ἀναθηματικῆ εἰσοθεῖσα ἐν Ὑαμπόλει, (Διαμπόλει) ἀπεχούσῃ τῆς Στάρα Ζαγόρας ἀνατολικῶς 78 χιλιόμετρα διὰ τῆς σιδηροδρομικῆς γραμμῆς.

«Ἄδρ(ήλιος) Ἡρακλιανὸς ζῶν καὶ φρονῶν τοὺς ἀνδριάντας ἀνέστη-
σεν ἑαυτοῦ καὶ τῆς γυναικὸς Ζιαμάρκης»³⁾.

Ζ ι α μ ῶ ρ κ η, Θρακικὸν ὄνομα, πρβλ. Ζ ι α κ ἄ τ ρ α λ ι ς· πιθα-
νῶς τὸ πρῶτον συνθετικὸν Δ ι α κ ὀ ς - Δ ῖ ο ς.

1) Dobrousky Sbornik, τόμ. IV, ἔτ. 1899, σελ. 116, ἀρ. 23.— Se u-
re, Bull. corr. héll. τόμ. XXV, ἔτ. 1901, σελ. 320, ἀρ. 20.— Cagnat, inscr.
Gr. I, σελ. 245, ἀρ. 742.

2) Dobrousky, Sbornik, τόμ. V, ἔτ. 1901, σελ. 86, εἰκὼν 57.— C a-
gnat, inscr. Gr. I, σελ. 745, ἀρ. 740.

3) Jirecek, Arch. épigr. Mitth. ἔτ. 1886, σελ. 133.— D u m o n t - H o-
m o l l e, Mélanges, σελ. 363, ἀρ. 62.

72

Ἐπιγραφή τετράστιχος ἀναθηματικὴ ἐπὶ μαρμαρίνης πλακὸς ὕψ. 1,02, πλ. 0,52 καὶ πάχ. 0,10—0,12 τοῦ μ. κεκομμένης κάτωθεν καὶ εὐρεθείσης ἐν τῇ κώμῃ Τοπουζλάο, περιφερείας Ὑαμπόλεως. Ἐν τῷ ἄνω τῆς πλακὸς μέρει ἀνάγλυφον τοῦ Θρακὸς ἱππέως.

«Γενικῶ Ἀπόλλωνι Ἀτίλιος Οὐάλης, στρατιώτης λεγ(ιῶνος) <ς>
Κλ(αυδίας). . .»¹⁾.

73

Ἐπιγραφή πεντάστιχος ἐπιταφία, εὐρεθείσα ἐν Ὑαμπόλει. Ἀποτελεῖ τρίστιχον ἐπίγραμμα, οὗ ὁ πρῶτος στίχος ἀναπαιστικός ἐξάμετρος. Ἀπὸ τῶν Ρωμαϊκῶν ἐν Θράκῃ χρόνων.

«Ἄερι δνοφερ <ῶ> κεκαλυμμένῃ <ῶ> <ῆ> περῶ οἶκον
δυ<σ>άντη<ο>ν <κ> <ῶ> ἄσκημα
παῖς Ἀπολιναρίου Πέτρα <ς> <ῶ> Εὐτυχῶς.»²⁾

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

Ἐπιγραφή τρίστιχος ἀναθηματικὴ ἐπιταφία καὶ κάτωθι μαρμαρίνου ἀναγλύφου τῶν Θεῶν τῆς ὑγείας Ἀσκληπιῶ, Ὑγείας καὶ Τελεσφόρου ἐπὶ τετραπλεύρου πλακὸς, κεκυρτωμένης ἀνωθεν, ὕψ. 0,17, πλ. 0,16 καὶ πάχ. 0,02 τοῦ μ. εὐρεθείσης ἐν Νόβα Ζαγόρα ἀνατολικῶς τῆς Στάρα Ζαγόρας.

«Ἀσκληπιῶ καὶ Ὑγ<εί>α καὶ Τελ<εσφόρῳ> Συνέρως καὶ Ἐρμιόνη εὐχὴν ἀνέθηκαν»³⁾.

Γνήσιοι Ἕλληνες οἱ ἀφιερωταί. Πιθανῶς ἐκ τῶν Παρευξεινοποντίων ἀποικιῶν.

1) F i l o w B. Bull. de la société archéol. Bulg. ἔτ. 1912, τόμ. III, σελ. 36.

2) J i r e c e k, Arch. épigr. Mittheil. ἔτ. 1886, σελ. 193.—D u m o n t - H o m o l l e, Mélanges, σελ. 363, ἀριθ. 62.—C a g n a t, inscr. Gr. I, σελ. 253 ἀφ. 768.

3) D i m i t r o w D. Monuments antiques découverts à Stara Zagora. Bull. de l'inst. arch. Bulg. τόμ. VII, ἔτ. 1932—33, σελ. 308, ἀφ. 1.

Ἐπιγραφή δεκατετράστιχος ἀναθηματικὴ ἐπὶ τετραπλεύρου μαρμαρίνου βάρθρου ὕψ. 1,80, πλ. 0,62 καὶ πάχ. 0,65 τοῦ μ. εὐρεθέντος ἐν τῇ κώμῃ Κιουσὲ μαχαλᾶ, περιφερείας Νόβα-Ζαγόρας, ὅπου μετεκομίσθη προφανῶς ἐκ Στάρα Ζαγόρας. Προέρχεται ἀπὸ τῆς αὐτοκρατορίας τοῦ μεγάλου Κωνσταντίνου 323—337.

Τὸν εἰρήνης πρό<μαχον> καὶ ἀπάσης εὐδαι<μονίας> χορηγὸν τὸν τὰς <όλας;> ἀναιμωτεὶ νείκας ἀπ<ὸ τῆς> ἐσπέρας μέχρι τῆς ἔ<ω> ἀν<ανεω>σάμενον καὶ τ<ὴν> τῶν αὐτοκρατόρων τε <καὶ> ἀ<ειδί>ων Ἀγούστων πισ<τω>σάμενον προσηγορί<αν> Φλ(αούιν) Κωνσταντεῖνον τ<ὸν> μέγιστον ἢ βουλή κα<ὶ> ὁ δῆ<μο>ς Τραϊανέων, ἡ<γεμο>νεύοντος Φλ(αούιν) Παλλαδίο<ν> τοῦ διασημοτάτου¹⁾.

Ἀνάγνωσις καὶ συμπλήρωσις τοῦ Kalinka. Ὁ συλλογεὺς συμπλήροῦ ἀντὶ τοῦ: π ρ ὀ < μ α χ ο ν > — π ρ ο σ τ ῆ σ τ ῆ ν >, καὶ ἀντὶ ἀ ν < α ν ε - ω > σ ἄ μ ε ν ο ν — ἀ ν < α σ τ ῆ > σ ἄ μ ε ν ο ν νείκας κατὰ τὸ: τρόπαια ἀνίστασθαι.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

ΑΡΧΑΙΩΝ ΕΠΙΓΡΑΦΩΝ ΑΝΕΥΡΕΘΕΙΣΩΝ ΕΝ ΦΙΛΙΠΠΟΥΠΟΛΕΙ

ΠΡΟΣΘΗΚΗ ΑΤ. 116 (τόμ. ΣΤ' 1935)

Μετὰ τὸν τέλειον ἔκκαθαρισμὸν τῆς πλακῶς τῆς περὶ ἧς ὁ λόγος ἐπιγραφῆς ἀναγινώσεται καὶ συμπληροῦται ὑπὸ τοῦ συλλογέως ἡ ἐπιγραφή ὧδε :

«† Ἐνθάδε κατὰ(ε)ιτε (sic) Σολόμων ὁ τῆς μεγ(ά)λης μνήμ(ης) γενάμ(ενος) κόμ(ης) τῶν κ(ρα)ιτόρων, δομέ(στικος) μέ(γας) κ(αὶ) βικάρ(τος) Θράκης, τελευτήσας) μ(η)νός) Νοεμβρ(ίου) ς'. ἰνδ(ικτιῶνος) α'. βασιλ(εύοντος) τοῦ δεσπό(του) ἡμῶν Φλ(αβίου) Τιβερίου Μαυρικίου ἔτους <α'>²⁾.

1) K a l i n k a, Denkmäler in Bulgarien, σελ. 69, ἀρ. 75.—Μ υ ρ τ ῖ λ ο υ, ἀρχαιολογικά, Εἰδήσεις τοῦ Αἵμου Φιλιππουπόλεως, 1901, Ἰουνίου, 9, ὅπου ἡ ἀνάγνωσις καὶ συμπλήρωσις ἐν πολλοῖς ἐσφαλμένη ἔνεκα κακῆς ἀντιγραφῆς τοῦ ἀποστολέως.

2) Ἀ π ο σ τ ο λ ῖ δ ο υ Μ υ ρ τ. Ἡ τοῦ βασιλείου Θράκης Σολόμωνος ἐπιταφία ἐπιγραφή ἐν τῷ ἀρχεῖφ «Θρακικοῦ Λαογρ. καὶ γλωσσ. θησαυροῦ», τόμ. II, ἔτ. 1935—36, Ἀθήναι, σελ. 225—235.

Ὁ Chr. Danon ἀναγινώσκει καὶ συμπληροῖ: «Σολομῶν—μεγαλ(ο)προ(επεστάτης)—τῶν καθ(ο)σιωμένων) δομ(ε)στίκων)— Νοεμβρ. Ζ'»¹⁾.

Ὁ βικαρίος Σολόμων, ἀποθανὼν κατὰ τὸ πρῶτον ἔτος (582) τῆς βασιλείας τοῦ Μαυρικίου, πιθανότατα εἶναι ὁ νεώτερος τῶν τριῶν ἐπ' ἀδελφῶ ἀνεψιῶν καὶ θετῶν υἱῶν τοῦ μεγάλου Σολόμονος, ὅστις μετέσχε τῆς κατὰ τῶν Βανδάλων εἰς τὴν Ἀφρικὴν ἐκστρατείας ὡς «ἐπίτροπος (domesticus) τὴν στρατηγίαν Βελισσαρίου»²⁾ ἀκολουθούμενος ὑπὸ τῶν υἱῶν τοῦ ἀδελφοῦ του Βάκχου, ὃν ὁ νεώτερος ἔφερεν ὡσαύτως τὸ ὄνομα Σολόμων. Ὁ ἐπίτροπος Σολόμων ἀντικαταστήσας τὸν ἀπελθόντα εἰς Σικελίαν Βελισσαρίου ὡς magester militum et praefectus praetorio Africae ἐφρονεῦθη ἔν τι κατὰ τῶν Μαυρουσίων μάχη πεσὼν ἀπὸ τοῦ ἵππου του. Τῆς μάχης ταύτης μετέσχον ὡς ἱππεῖς καὶ οἱ ἀνεψιοὶ του³⁾. Ἡ μαρτυρία αὕτη τοῦ Προκοπίου βοηθεῖ εἰς τὴν συμπλήρωσιν τῆς συντετημημένης λέξεως κόμης τῶν ΚΙ- κατὰ τὸν καθορισμὸν τῆς ταυτότητος τοῦ βικαρίου. Ὁ Βανδαλικὸς πόλεμος ἐγένετο τῶ 532—536, ὁ δὲ θάνατος τοῦ βικαρίου τῶ 582. Ὡς φαίνεται κατὰ τὸν πόλεμον διαπρέψας ὡς ἱππεὺς ἔφηβος Σολόμων ἀνηγορεύθη ὑπὸ τοῦ Ἰουστινιανοῦ κόμης τῶν ἱππέων κίρκιτορος, ἰσοδύναμος δὲ ἀνήλθεν εἰς τὸ ἔξισμα τοῦ μεγάλου δομ(ε)στίκων καὶ ἀπέθανε τοῦ αὐτοῦ ἐβδομηκοντούτης ὡς βικαρίου τῆς Θρακίας.

Ὁ στρατιωτικὸς βαθμὸς κίρκιτορος κατὰ τὸν Βεγγέτιον⁴⁾ ἀπὸ τοῦ τετάρτου τοῦ αἰῶνος. Ἦσαν δὲ οἱ κίρκιτορες ἐκλεκτοὶ ἱππεῖς, περίπολοι ἐν ταῖς ἐπαρχίαις. Ἡ λ. circitor ἀπαντᾷ ἐν ἐπιταφίοις ἐπιγραφαῖς τοιούτων στρατιωτῶν, ἀπεικονιζομένων ὡς ἱππέων ἐν τοῖς ἐπιτυμβίαις στήλαις⁵⁾. Ἡ λέξις κίρκιτορες εἶναι δυνατὸν ν' ἀποδοθῇ διὰ τῆς Ἑλληνικῆς περιόδοι⁶⁾ ἢ ἔφοδοι⁷⁾.

1) Danon Chr. Die Grabinschrift des Solomon Vicarius von Thracien. Actes du VI congrés intern. des études Byzantines, τόμ. I, Sophia, ἔτ. 1935, σελ. 389.

2) Προκοπίου, de bel. Band. βιβλ. I, § 11, ἐκδ. Βόννης.

3) Αὐτόθι, βιβλ. II, § 21.— "Ιδε καὶ Paul' s R. Encykl. II Reihe, ἔτ. 1927, σελ. 941 ἐν τῇ λ. Solomon.

4) Vegetii, III, 8.

5) Paul' s R. Encykl. τόμ. III, ἔτ. 1889, σελ. 2569, circitor.

6) Αἰνείου τακτικοῦ, Πολιορκ. XXII, 3. «καὶ οἱ περιόδοι, ὅπου ἂν ὄντες τύχῃσι κατὰ περιοδείαν τῆς πόλεως».—Φύλακες περιοδίου κατ' ἐπιγραφὴν ἐκ Μεσημβρίας τοῦ Πόντου, παρὰ Seure G. Archéologie Thrace, première série, ἔτ. 1913, σελ. 17.

7) Πολυβίου, VI, 35. «Ἡ δὲ τῆς ἐφοδίας πίστις εἰς τοὺς ἱππεῖς ἀνατίθεται».

LA "ROYAUTÉ THRACE,,

Cette revue vient de présenter dans son dernier numéro des notes sur Boïrebista, «roi des Daces» ou «roi des Gètes», un titre pouvant être tout aussi bien employé que l'autre, étant donné que si, d'après des témoignages romains, ce puissant monarque, paru subitement à l'époque de César, était à la tête des guerriers que Rome appelait de ce nom, la direction prise par son expansion conquérante, vers Oltia et Dionysopolis, vers le Pont Euxin et non vers le cours supérieur du Danube, vers le monde grec des côtes et non vers la Germanie intérieure, le met plutôt en rapport avec les vieux séjours danubiens et la politique riveraine de Gètes.

Mais, quelle que soit cette qualification nationale, elle ne peut qu'être erronée. Boïrebista lui-même ne l'aurait ni comprise, ni acceptée.

Car il ne peut pas y avoir de rois nationaux à une époque où la nation elle-même n'existe pas, étant remplacée par une aggrégation de tribus, par une confédération de peuplades ou par un culte commun s'imposant à des régions qui n'en restaient pas moins différentes.

Il n'y a qu'une seule basiléa, une royauté impériale, de caractère religieux venant à travers la Méditerranée, mais surtout par la steppe scythe, qui a des «rois» par imitation de l'Asie, comme les Germains et les Slaves ont eu des Kaisers et des Kral's par imitation des Césars de Rome et de Charlemagne. L'origine de cette forme, qui est la plus haute et la plus sacrée du pouvoir suprême, se trouve dans l'ancienne Égypte ou dans la Chaldée, dans l'Assyrie et dans la Perse.

Nous avons déjà exprimé ailleurs cette conception d'une basiléa qui se transmet d'un groupe national à l'autre sans aucune modification. Pour les Illyres et pour les Thraces elle est la même dans son sens intime que pour les rois du Bosphore, pour ceux du Pont, pour ceux de l'Arménie et des Parthes. Il n'y a que des basiléas, ainsi que le montrent leurs monnaies, qui n'admettent guère de spécification. Elles portent, avec le nom de celui pour lequel elle est frappée, cette seule légende, toujours en grec: βασιλέως.

Celui qui se fait appeler ainsi a devant lui toutes les possibilités